

Adventes Vēstis

2012. gada janvāris, #1 (191)

Vienoti Kristus
cerībā

GARĪGĀS
BROKASTIS -
SABATSKOLA

LATVIJAS
LEPNUMS
OĻEGS
ZUBKOVS

IEPAZĪSTAM
CEĻA MEKLĒ-
TĀJU KLUBU
"GULBJI"

KĀDA IR
SVĒTĀ GARA
KRISTĪBA?

VĒSMA UN
VIKTORS GEI-
DES - ZELTA
KĀZAS

"TAVS Vārds ir manu kāju spīdeklis
un gaišums uz maniem ceļiem." (Ps. 119:105)

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Vārds mācītājam	12
Personība	14
Jauniešiem	16
Bērniem	18
Jubileja	20
Citu konfesiju ziņas	23

Jaunajā gadā – ar veselību, svētībām, drosmi un prieku!

Šoreiz bez kupenām, sala un puteņiem iesācies Jaunais gads. Dabā pagaidām valda tāds miers, kādu gribas ielaist arī sirdī. Dieva miers, kurš ļauj izvērtēt, būt pacietīgiem un gudriem savā ģimenē, darba vietā un visur, kur esam. Šo mieru īpaši gribu novēlēt tām ģimenēm, kuras saskaras ar slimībām un problēmām. Arī tām, kur aug mazi bērni (to zinu pēc savas pieredzes).

Ziema vispār ir tas gadalaiks, kas daļai cilvēku ļauj nedaudz atvilkt elpu, īpaši lauku darbos. Iesaku – izmantojiet to, lasot labas, garīgas grāmatas, satiecieties ar draugiem un baudiet Dieva dāvētas iespējas! Un arī – ja atmiņā nāk kāds īpašs piedzīvojums, gribas padalīties par dzīves gaitām un

piedzīvojumiem – dariet to un sūtiet mums, AV redakcijai. Arī ja pazīstat kādu gaišu un sirsnīgu, bet kautrīgu cilvēku, pierakstiet viņa liecības un arī atsūtiet mums!

Šajā Adventes Vēstu numurā atradīsiet stāstu par visiem pazīstamo un iemīļoto ģimeni – Vēsmu un Viktoru Geidēm, kuri tikko kā atzīmējuši savas kopdzīves 50. gadadienu.

Tāpat uzzināsiet, kas interesants un jauks šajās svētku nedēļās bija noticis Latvijas draudzēs.

Tematā varēsiet pārdomāt, cik svarīga un svētīga ir sabatskola, bet jauniešu lappusēs varēsiet uzzināt, kas ir aktuāls jauniešu vidū.

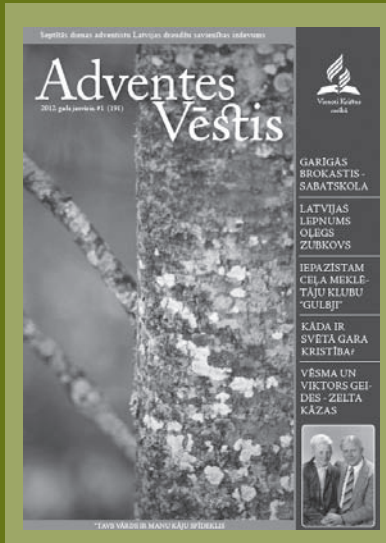
Gribu no sirds novēlēt jums: „Dievs spēj jums dot pārpilnībā visādu žēlastību, lai jums visa būtu diezgan vienkārši un visur, un jūs būtu pārplūstoši dedzībā ikkatrā labā darbā.” (2Kor. 9:8)

*Tatjana Tomsone,
AV galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Beatrise RANCĀNE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Kopā ar Dievu

Laika ritums mūs ienesis jaunajā gadā. Protams, dzīves gājums jau no tā mainās visai maz. Kāds vēl ir savu jauno apņemšanos varā, cerot, ka dzīve mainīsies. Cits jau atgriežas atpakaļ iepriekšējā ritumā. Kamēr tas skar sadzīvisko jomu, nav nekādas bēdas. Solījumi ir daļa no tās. Ja tas skar garīgo dzīvi, ar cerību, ka mūsu apņemšanos dēļ kļūsim labāki Dieva acīs, pilnīga aplamība. Ko tad mānīsim? Varbūt kādu naivu līdzcilvēku.

Vienīgā apņemšanās, kas nes visa veida izmaiņas, ir ļauties Dieva vadībai. Sākt ieklausīties tajā, kas ir patiesa vērtība. Adventistu Baznīca janvārī aicināja uz desmit lūgšanu dienām, lai katrs varētu pārdomāt savas attiecības ar Dievu, gatavību apliecināt to, ko Dievs ir darījis viņu dzīvē. Tas nav veids, kā pārliecināt Dievu par savu garīgo pārkāpumu par citiem, bet gatavība būt saskarsmē ar Dievu. Lūgšanu skaitīšana pati par sevi neko nemaina. Lūgšanas efekts ir tikai tad, kad lūdzējs pats ir gatavs sevi ieslēgt lūgšanā, ne tikai gaidīt kādu darbību no malas. Lūgšana ir saruna ar Dievu. Bet sarunā darbojas divas puses. Saruna nav tikai kaut kā pieprasīšana. Mācekļi tā nerīkojās. Tie vairāk klausījās Dieva balsī.

Ir svarīgi, lai cilvēks nepaliktu tukšs, bet būtu piepildīts. Pirms Svētais Gars mācekļus izmantoja, tie daudz laika pavadīja, pētot Svētos Rakstus. Apustulis Pāvils atgādināja ticīgajiem Kolosā: "Kristus vārds lai bagātīgi mājā jūsošs..." (Kol 3:16) Iemiesotais Dieva Vārds, kas ienāca šajā pasaulē, vēlas dzīvot katrā no saviem bērniem. Dziesminieks sacījis: "Es turu Tavus vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi." (Ps 119:11) Rakstus ir jāstudē un tiem jāpaklausa.

Lai dzīve būtu pilnvērtīga, jātop pildītam ar Garu (Ef 5:18). Tā ir dzīve ar Kristu. Līdzīgi kā apustulis Pāvils rakstīja Galatas ticīgajiem par savu personīgo garīgo piedzīvojumu: "Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus; bet, cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevis par mani." (Gal 2:20)

Patiesu atdzimšanu piedzīvojis cilvēks vairs nepaauģstinās sevi, neleposies ar saviem sasniegumiem, bet apliecinās Dieva žēlastības brīnumus savā dzīvē. Tie necentīsies sekot katrs savam ceļam vai sev tīkamiem skolotājiem un mācītājiem, kā soģu laikā, bet meklēs vienotību Jēzū Kristū. Vienotību, kas katram atstāj garīgās brīvības un izaugsmes ceļu. Vienotība un labā slava sabiedrībā bija viens no pirmās draudzes locekļu piedzīvojumiem, pirms Svētais Gars tiem varēja pievienot jaunus Kristus sekotājus.

Šajā gadā mēs turpinām gaidīt Kunga Jēzus Kristus atnākšanu, un tas nozīmē, ka dzīvojam ar mērķi. Krietns Kristus sekotājs dzīvo atbildīgu dzīvi. Vērtē to, kas tam uzticēts, un godprātīgi pilda savus pienākumus. Elena Vaita saviem laika biedriem rakstīja, un to varam lasīt grāmatā "Adventistu nams" 23. lpp.: "Mums jābūt modriem, gaidot Cilvēka Dēla atnākšanu; nepieciešams gan gaidīt, gan strādāt; šīm divām darbībām jābūt apvienotām. Tās līdzsvaro kristieša raksturu, tādējādi to attīstot un padarot simetrisku. Mums nevajadzētu uzskatīt, ka viss pārējais jāatstāj novārtā un jānododas vienīgi meditācijai, pētījumiem un lūgšanām. Tomēr nedrīkst aizrauties tikai ar darbu, steigu un haosu, tādējādi atstājot novārtā personīgo pietāti. Jāapvieno gaidīšana, vērošana un darbs. Mums dedzīgi jākalpo Kristum, esot rūpīgiem visā, ko darām."

Tas varēs notikt, ja patiesi sekosim īstajam Skolotājam – Jēzum Kristum. Viņš zina, ka ir vajadzīgs laiks, lai Dieva Valstības sēkla varētu iesakņoties un izaugt cilvēka dzīvē, nobriedinot Gara augli. Mans aicinājums būtu neapmierināties tikai ar lūgšanu kampaņām, bet sekot apustuļa Pāvila aicinājumam: "Ar visām lūgšanām un lūgumiem lūdziet Dievu Garā ik brīdī..." (Ef 5:18) Lai sirdis ir atvērtas Dievam katru dienu! Esmu pārliecināts, ka katrs, kas to mēģinās, piedzīvos jaunu prieku un atklāsmes savi dzīvē.

Gaidāmie pasākumi

28. janvāris

Pl. 18:00 Baznīcas ielā 12a. ADRA Latvijas draudžu koordinators un visu interesentu sanāksme: Plāni 2012. gadam, pieredzes apmaiņa, jautājumi un ierosmes, tēja.

12. februārī

Pl. 10:00 Baznīcas ielā 12a bērnu skolotājiem būs seminārs "Piedzīvojums ar Bībeli – 2". Pieteikties uz semināru līdz 5. februārim pa telefonu 29869979 vai e-pastā maritel@inbox.lv.

17. marts

Adventistu jauniešu Lūgšanu nakts Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

24. martā

Pl. 14:00 – 18:00 Baznīcas ielā 12a notiks Bērnu un pusaudžu festivāls "Varavīksne".

Sludinājumi

• Esi aktīvs angļiski runājošs jaunietis no 21-30 un tev ir pieredze fotogrāfēšanā, IT, filmēšanā, interneta lapu dizainā un administrēšanā? Vēlies gūt neaizmirstamu pieredzi Kenijā 3 mēnešu garumā? Līdz 27. janvārim piedalies konkursā <http://ej.uz/GLEN2012>, vai zvani 29463322 (ADRA Latvija)

Ziemassvētki Jēkabpilī

24. decembrī Jēkabpilī dievnāmā pulcējās gan Jēkabpils, gan Līvānu draudzes locekļi un arī citi interesenti, lai uzklautu Kristus dzimšanas atcerei veltītu svētrunu, ko līdzdalīja draudzes mācītājs Ainārs Gailis, un baudītu svētku koncertu. Tajā sanākušos iepriecināja viesi no Rīgas 1. draudzes – spēcīgās, vīrišķīgās balss īpašnieks Jānis Brumaks un skaistā, skanīgā dziedājuma izpildītāja Ilona Prenass un Laima Mūrniece. Koncertu kuplināja arī abu sanākušo draudžu locekļu dziesmas un dzejas lasījums, kā arī bērnu priekšnesumi – dzejoļi, skečs par Austrumu gudro ceļojumu pie jaundzimušā Kēniņa, sekojot zvaigznei, un klavieru etiķde. Protams, bērni saņēma arī svētku veltes, bet noslēgumā visi sanākušie pulcējās sadraudzības brīžos pie tējas tases un sarūpētajiem gardumiem.

Antra Galiņa, Jēkabpils draudze

Palīdzēt vienam no vismazākajiem

Pagājušā gada decembrī Adventistu Rēzeknes draudze iepriecināja Rēzeknes, Maltas un Ozolmuižas bērnus no maznodrošinātajām ģimenēm. Jau rudens pēdējos mēnešos draudzes bērni gatavoja muzikālus priekšnesumus un ludziņu. Ludziņa bija par kādu nepaklausīgu zēnu, kurš bija aizmaldījies no mājām, bet viss beidzās labi, jo atradās dažādi palīgi – sniegpārslīšas, zvaigznīte un beigās bērns sargeņģelis, kas ne tikai palīdzēja mazajam puisēnam nokļūt mājās, bet arī atgādāja par Jēzus piedzimšanas stāstu un nepieciešamību lasīt Bībeli.

Kopumā tika rīkotas trīs labdarības akcijas sadarbībā ar labdarības organizācijām ADRA Latvija, ADRA Austrija un Rēzeknes domes sociālās aprūpes pārvaldi, Maltas un Ozolmuižas sociālajiem darbiniekiem, kurās 187 bērni ne tikai noskatījās koncertu, bet arī paši piedalījās pamācošās rotaļās un beigās saņēma arī Austrijas bērnu rūpīgi gatavotās dāvanas. Šogad dāvanu gatavošanā iesaistījās arī Rēzeknes draudzes locekļi. Dāvanas bija īpašas, jo tās tika sarūpētas speciāli zēniem un meitenēm atsevišķi. Dāvanu kastes pildīja gan saldumi, gan rotaļlietas, gan arī grāmatas un rakstāmpiederumi.

Akcijas ietvaros Latvijā viesojās ADRA Austrija pārstāvji, kuri kopā ar ADRA Latvija pārstāvjiem personīgi apciemoja maznodrošinātās ģimenes no dažādiem Latvijas novadiem. 20. decembrī viņi bija ieradušies apciemot arī Maltas un Ozolmuižas maznodrošinātās ģimenes.

Jēzus ir teicis šādus vārdus: „...ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.” (Mateja 25:40) Lai arī ikdienā tie ir kā mūsu iedvesmas vārdi, kas mudina palīdzēt!

Elīna Ģipsle, Rēzeknes draudze

Dāvanas

Kā pelēki ķieģeļi uz paaugstinājuma sagūlušas 44 dāvanu kastītes, ko sarūpējuši bērni Austrijā un mūsu draudze. Otro gadu esam iesaistījušies ADRA organizētajā projektā. Pagājušo gadu dāvanas vedām Irlavas bērnu nama audzēkņiem, bet šogad apmeklēt pasākumu „Dāvana” draudzes telpās esam aicinājuši pilsētas un novada bērnus, kuru ģimenes īpaši smagi izjūt pašreizējo ekonomisko stāvokli.

Pēc pasākuma vadītājas Daces ievadvārdiem skatījāmies īsfilmu par eņģeļa apsolījumu Marijai, Jēzus Kristus dzimšanu, ganiem atklāto notikumu Betlēmē. Šī filma ļāva bērniem labāk izprast Ziemassvētku notikumu. Pēc tam mūsu draudzes meitenes parādīja, kā sliktās rakstura īpašības – nekārtība, slinkums, atkarība no televīzijas raidījumiem un dusmas – tiek uzvarētas tikai Dieva spēkā. Uz sekojošās viktorīnas jautājumiem par dabu un Ziemassvētku notikumiem bērni atbildēja ar aizrautību. Uz pēdējo, svarīgāko jautājumu – kāda ir vērtīgākā dāvana, kuru var saņemt ikviens, bet nevar nopirkt – bērni atbildēja kopā ar Daci – šī dāvana ir Jēzus Kristus. Pēc kopīgi dziedātās dziesmiņas „Prieks” bija iespēja noskatīties filmiņu par dāvanām un to, kā bērni Austrijā ir sagatavojuši uz Latviju sūtāmās dāvanu kastes. Tagad bērnu pacietība tiek atalgota – ir laiks saņemt šīs dāvanas.

Cienājot mūsu ciemiņus pie tējas galda, bija iespēja aprunāties ar bērnu vecākiem, uzzināt pasākuma vērtējumu un uzaicināt apmeklēt semināru „Par veselīgu dzīvesveidu” un „Ko Bībele mums dod šodien”. Ticam, saruna par dārgāko Dieva dāvanu Jēzu Kristu turpināsies..

Daina Sproģe, Tukuma draudze

Saplānot laiku tikai divatā

Aizvadītā gada pēdējā mēnesī Rēzeknes draudzes ģimenes sapulcējās, lai bagātinātu savu laulības dzīvi ar zināšanām un praksi no Svētajiem Rakstiem. Ģimeņu vakara tēma bija „Jūsu laulības ģenerālais plāns”.

Bija iespēja iepazīties ar vizualizētu prezentāciju uz lielā ekrāna par katra laulātā pāra slepenajām izvēlēm. Kāpēc slepenās? Jo sākumā tās neviens neredz, bet beigās tās visi redz mūsu laulības dzīves gaitā. Vai tās ir nesušas bagātīgas svētības, vai diemžēl postu?

Interesanti, ka jau Bībeles pirmās lappuses liecina par to, ka katram cilvēkam ir jāizdara sava personīgā izvēle. Kā atceramies, kad grēkā krita Ieva un Ādams un Dievs viņiem jautāja, kas noticis, viņi savā nepareizajā izvēlē vainoja viens otru. Bet Dievs lika nepārprotami saprast, ka abiem vajadzēs atbildēt par savas personīgās izvēles sekām. Tāpēc arī mums, laulātajiem draugiem, jāiemācās izvērtēt izvēles un seku svarīgumu.

Vakara praktiskajā daļā katra ģimene, kopā 8 pāri, saņēma laulības ģenerālpilna veidlapu, uz kuras rakstījām savas laulības redzējumu – plānus, mērķus, sapņus. Interesanti, ka dzīvē bieži ir tā, ka cilvēki plāno izglītību, karjeru, bet laulības plāna, kā likums, nav. Laulībā ceram, ka viss sanāks labi – tā vienkārši, pats no sevis. Kaut gan šajās attiecībās jāpavada visa dzīve... Tā kā Dievs ir kārtības Dievs, tad Viņš mūs aicina būt plānotājiem. Jo tikai nezinot, kurp dodamies, derēs jebkurš ceļš. Bet, ja zinām mērķi, tad plānošana būs nepieciešama un svētīga. Daudziem likās neizprotami plānot tikai divatā pavadāmo laiku. Bet kā tas bija attiecību sākumā?

Rēzeknes draudzē ģimeņu vakars ir vienmēr gaidīts pasākums. Tas pulcē kuplu pulku mācīties gribētāju kāda ģimenes pāra mājās vai viesu namā neoficiālā gaisotnē. Mēs pulcējamies 4 reizes gadā, un cilvēki nāk no dažādām konfesijām. Laiks vienmēr tiek pavadīts pie kopīga uzskatu galda. Iegūtās zināšanas ir nesušas svētības ģimenes vakaru dalībnieku dzīvē. Paldies visiem, kas ir kalpojis šajā jomā Rēzeknē pēdējo gadu laikā: Mikum un Larisai Kaimiņiem, Lidijai Neikurei (ģimenes konsultante, vieslektore, Ukraina), Vitālijam un Irīnai Mačņeviem, Dainim un Irīnai Rudzišiem! Lai Dievs svētī Jūs un Jūsu ģimenes!

Elīna Ģipsle

Aitas un ābols

Mēs, Cēsu „Sadraudzības” draudze, uz saviem dievkalpojumiem pulcējamies pašā pilsētas centrā, blakus Rožu laukumam. Vēsturiski tas ir Cēsu senais tirgus laukums. Šo vietu ir iecienījuši gan cēsnieki, gan pilsētas viesi.

Draudzē jau sen sapratām, ka šī vieta ir izdevīga un īpaša, lai uzrunātu pilsētas iedzīvotājus. Tā kā pasaulē šajā laikā piemin Kristus dzimšanu, tad mēs draudzē nolēmām ar šo vēsti iepazīstināt ikvienu vēl plašāk. Tā arī radās pasākuma nosaukums – „Meklējot Draugu.”

17. decembrī pēc dievkalpojuma mēs, visa draudze, devāmies ārā uz Rožu laukumu, kur sākās mūsu sirsnīgais un praktiskais kalpojums. Tas bija īpašs prieks, ka visi bijām iesaistīti šajā pasākumā. Visa darbošanās pasākumā bija vērsta uz SADRAUDZĪBU – katram bija iespēja atcerēties savus draugus, rakstot vēlējumus, pagatavojot apsveikumu kādam, kuram ir vientuļi, kopā darbojoties, atrast jaunus draugus un iepazīties ar ĪPAŠU DRAUGU – JĒZU, kurš „stāv durvju priekšā un klauzina...”.

Jaukie un atraktīvie dzīvnieki nojauc jebkuras aizspriedumu barjeras. Pat spuraino pusaudžu sirdis atmaiga patiesā priekā. Visu pārējo, ko mēs stāstījām un piedāvājām, cilvēki uzņēma ar atvērtu sirdi un patiesu atsaucību.

Atvadoties ikviens pasākuma dalībnieks un uzrunātie garāmgājēji saņēma dāvanu – skaisti iesaiņotu Latvijas ābolu, kas vienlaikus bija arī ielūgums uz nākamajiem draudzes svētku dievkalpojumiem gada nogalē. Dāvanai klāt bija piesieta dekoratīva ābeles lapa, uz kuras bija apsveikuma vārdi, kurus novēlam arī Jums:

Katru reizi, kad cilvēki viens otram piedod, ir Ziemassvētki.

Katru reizi, kad cilvēki parāda izpratni pret saviem bērniem, ir Ziemassvētki.

Katru reizi, kad kāds palīdz otram, ir Ziemassvētki.

Katru reizi, kad kāds izlemj sākt godīgu dzīvi, ir Ziemassvētki.

Katru reizi, kad tu mēģini savai dzīvei iegūt jaunu jēgu, ir Ziemassvētki.

Katru reizi, kad jūs viens otru uzlūkojat ar sirds acīm, ar smaidu uz lūpām, ir Ziemassvētki.

Jo ir dzimusi mīlestība.

Jo ir dzimis miers.

Jo ir dzimis taisnīgums.

Jo ir dzimusi cerība.

Jo ir dzimis prieks.

Jo ir dzimis KRISTUS, KUNGS.

Šis nūdien bija Dieva svētīts pasākums! Ikviens no mums piedzīvoja – CIK LIELS IR MŪSU DIEVS! Jo, pasākumam sākoties, Dievs savaldīja brāzmainos vējus un lietu. Kamēr bijām ārā, sliktais laiks bija pierimis. Bet kad viss beidzās, lietus atkal atsāka līt...

Bībelē ir atainoti dažādi notikumi, kuros par palīgiem Dievs izmantoja dzīvo radību: vali Jonam, kraukli Ēlijam... Un arī mēs to piedzīvojām savā rīkotajā pasākumā – kā Dievs mums piešķīra aitu puikas no Alsbergu ģimenes, zemnieku saimniecības „Grīvzeme”. Ikviens varēja aitu puikas – Rūdolfu, Burānu un Pēteri – samīļot un saitē izvadāt pa Rožu laukumu. Brašie dzīvnieciņi drosmīgākajiem mazuļiem ļāva pat pavizināties uz savas muguras.

Dace Linde un Guna Rīdere, Cēsu Sadraudzības draudze

Jēzus svētki skolā

21. decembra rītā no vairākām mājām ceļā devās mašīnas ar atšķirīgu vecumu cilvēkiem. Visus vienoja no rīta izlūgtās svētības diena, apņēmības pilnā sejas izteiksme un brauciena galamērķis – 190 gadus vecā Ēdoles pamatskola. Ēdolē savukārt tajā rītā daudzu ģimeņu bērniem bija raitāks solis uz skolu. Tieši šodien bija gaidāma diena ar priecīgu pārsteigumu.

Kad visi braucēji un gājēji beidzot bija vienuviet, pasākums varēja sākties. Vispirms Kuldīgas draudzes sveiciens izskanēja dziesmā „Mans patvērums”. Tad viesis no ADRA organizācijas Austrijā pastāstīja bērniem par savu zemi un tās bērnu vēlēšanos iepriecināt Latvijas bērnus ar pašu sarūpētām dāvanām.

Pirms dāvanu saņemšanas vajadzēja padomāt, vai arī paši esam gatavi dot. Bērniem tika līdzdalīts sens stāsts par to, cik sirsnīgas attiecības var izveidoties starp nabadzīgu zēnu un bagātāku, bet ticīgu, līdzjūtīgu un pašai izveidotu klasesbiedru. Bērnus iepriecināja tas, ka viņiem dziedāja Adrians, Ārons un Artūrs – tikpat lieli bērni kā viņi paši.

Latvijas ADRA organizācijas vadītājs Konstantīns Reznikovs Ēdoles pamatskolai uzdāvināja grāmatas, kas bērnu prātiem ļaus kavēties pie Bībeles. Skolotāji saņēma pašceptu klinģeri. Skolas direktors Aigars Matevičs Kuldīgas draudzei uzdāvināja bukletus ar ielūgumu viesoties šīs čaklās skolas sakoptajā apkārtnē, kura atrodas starp diviem ezeriem esošajā Piņķa gravā.

Piecdesmit bērni tajā dienā saņēma tieši viņiem domātas kastītes ar dāvanām no Austrijas bērniem. Pēc Ēdoles skolas apmeklējuma draudzes pārstāvji viesojās to cilvēku mājās, kuriem klājas visgrūtāk. Vai ar to viss ir beidzies? Mēs savās domās, lūgšanās un plānos paliekam pie tiem, kuriem klājas visgrūtāk, jo Jēzus mūsu mājās ienāca tieši tad, kad mums klājas visgrūtāk.

Daina Tūbele

Siltums Mazsalacā!

Šī gada 10. decembris izcēlās ar sevišķi drēgnu, slapju, vējainu – visādā ziņā nepatīkamu – laiku. Varbūt daudzi adventisti, dodoties uz dievnamu šajā sabatā, varēja cerēt sasildīties vismaz draudzes siltajās telpās. Mazsalacieši gan tā necerēja, jo jau daudzu gadu gājumā pieraduši saģērbt vissiltākās drēbes, lai savā topošajā lūgšanu namā galīgi nenosaltu.

Bet kas tad tas? Kaut kas nepieredzēts! Atverot durvis, pretī nāk siltums, un ne jau tikai vienā stūrī pie celtnieku čuguna krāsnīņas, kur bērni mēdza rociņas sildīt, bet visur – visās telpās, visā gaisā, visapkārt – patīkams, vienmērīgs siltums. Centrālā apkure! Kāds labs iekārtojums! Kā mēs pie tās tikām?

Sēžot šajā siltumā, ar pateicības acīm redzu savus brāļus un māsas Latvijas adventistu draudzēs, kas ticībā devuši savu ziedojumu dievnamu celtniecības fondā un tā savu mīlestības siltumu atsūtījuši mums uz Mazsalacu. Vai tā arī nav „centrālā apkure”? Šī Latvijas nomales mazpilsētas mazā draudzīte zina, ka tai ir lielās māsas un Tēvs, kurš gadā par visām šīs ģimenes vajadzībām.

Šajās Adventes Vēstīs gribam izteikt sirsnīgu pateicību un sūtīt mīlu sveicienu visiem, kuri varbūt paši nekad nav bijuši Mazsalacā, bet kuru santīmi un lati ir iebūvēti Mazsalacas topošajā dievnamā. Līdz ar to varam arī aicināt pašiem apciemot šo skaisto Vidzemes pilsētiņu.

Īpašs piedāvājums „bezdarbniekiem” vai varbūt tieši otrādi – „telpu iekšdarbu speciālistiem” –, kuriem būtu iespējams kādu nedēļu no sava dārgā laika pavadīt skaistā, radošā darbā, izdaiļojot mūsu dievnama sienas. Vajadzība ir ļoti liela, jo mūsu draudzē uz vietas tādu cilvēku nav. Ja kāds lasītājs ar sirdi un prātu apzinās, ka var atsaukties uz šo aicinājumu, tad savu atsaucību piesakiet mūsu mācītājam Dzintaram Ozoliņam – mob.t. 26599758 vai mājas t. 64063168.

Ieva Priede

Talanti, žēlsirdība un slimnīca

Zinu, ka gada nogalē vai ikkatrā draudzē bija svētku pasākumi. Sirsnīgāki un plašāki, dažviet vairāk savējiem, citur domāts par palīdzību citiem. Arī Rīgas 5. draudze Ziemassvētkos baudīja īpašu svētku koncertu. Dziedāja tie, kas parasti nedzied, un dzejoļus skaitīja visdažādākās paaudzes cilvēki. Jāatzīst, dažu dziesmas un uzstāšanās mūs ārkārtīgi pārsteidza – vislabākajā nozīmē.

Atsevišķi jāpiemin draudzes bērni un jaunieši. Garais, bet sirsnīgais uzvedums par skopo miljonāru lika aizdomāties – cik gan jaukas dāvanas Dievs mūsu bērniem ir devis. Un ne tikai bērniem. Ingrīda Markusa ir daudzu lugu autore, un viņa mūsu draudzē ir īpaša Dieva svētība. Starp citu, luga vispirms 17. decembrī tika rādīta līvāniešiem – tajā sabatā draudzes bērni un jaunieši piektos atstāja, lai iepriecinātu Līvānu pilsētas bērnus Latgalē – mūsu māsas Dzintras Zoldneres vadītajā žēlsirdības centrā. Tur bija ne tikai dziesmas un uzvedums. Bērni pēc tam Ingrīdas un Lienes Žagares vadībā devās rotaļās. Pēc tam mums prasīja: sakiet, kas tās par profesionālajām aktrisēm, kas jums bija līdzī?

Un vēl paldies tiem, kas Ziemassvētku vakarā nevis steidzās mājās pie mīļajiem, bet vispirms pāris stundas pavadīja, ar dziesmām iepriecinot Onkoloģijas centrā palikušos slimniekus.

Aidis Tomsons, Rīgas 5. draudze

ADRA Dundagā

Meklējot dzīvē pārmaiņas un bēgot no tumšo ziemas dienu vientulības, visai negaidīti man radās iespēja kādu laiku strādāt Dundagas bērnu dienas centrā „Mājas”. Un tavu brīnumu, Dievs šo laiku īpaši svētīja – kopā ar Kristus piedzimšanas piemiņas svētkiem Viņš izlēja gaišu prieku manā un vēl daudzu sirdīs, svētidams to, ar ko tālās zemēs dzīvojošie bērni vēlējās dalīties.

19. decembrī bērnu centrā „Mājas” viesojās organizācijas ADRA Austria pārstāvji, lai pasniegtu mūsu bērniem Austrijas bērnu sarūpētās paciņas. Pasūtījām sākumā 50 dāvanu kastītes, taču, sākot skaitīt 1.-4. klases bērnus, kas regulāri apmeklē centru, nonācām pie skaitļa, kas lielāks par 60.

Pasākumu iesākām, kopīgi dziedot „Klusa nakts, svēta nakts”. Tad iepazināmies ar sanākušajiem un sabraukušajiem viesiem – ADRA Austria pārstāvjiem Paulīni un Helmūtu, ADRA Latvija priekšsēdētāju Konstantīnu, kā arī mūsu pagasta vadītāju Guntu. Pēc iepazīšanās centriņa pusaudžu kluba bērni mūs iepriecināja ar uzvedumu „Maize”.

Kad bijām kopīgi nodziedājuši vēl dažas dziesmas, sākās satraukuma pilnais brīdis – dāvanu pasniegšana. Bērni priecājās par visu – jauniem zīmuļiem un flomāsteriem, ziepītēm un zobu birstītēm, jaunām jakām, biksēm, cepurēm, cimdiem un šallēm. Bet visvairāk – par saldumiem un rotaļlietām!

Taču viesus no Austrijas pārsteidza mūsu apdāvinātie bērni – sevišķi Žaklīna un Andris, kas, skatoties televīziju, ir iemācījušies lieliski sazināties vācu valodā! Sevišķu siltumu sagādāja arī mūsu kopīgais trīskārtīgais „Danke schoen!”, ko viņi pat palūdza atkārtot, lai to dzirdētu arī bērni Austrijā.

Kad pasākums bija galā, viesi vēl apmeklēja dažas ģimenes mājās. Uz Austriju Helmūts un Paulīna aizveda pāri plūstošu prieku, ko viņiem dāvāja mūsu bērnu acis.

Jana Roderte, Talsu draudze

Jaunieši mostas darbam!

„Un viņš nogāja un noķēra trīs simti lapsu, tad viņš, paņēmis lāpas, pagrieza asti pret asti un iesprauda pa lāpai starp divām astēm. Tad viņš pielaida uguni lāpām un palaida zvērus filistiešu vēl nenokoptajās druvās, tā nodedzinādams itin visu: sacelto, kā arī vēl neplauto labību un pat vīna dārzus un olīvkokus.” Soģu 15:4,5

Šodien Dievs gaida jauniešus, kas ņems rokās Dieva Vārda lāpas un steigsies aizdedzināt ienaidnieka ieņemtos laukus, kuros jau nobriest raža. Dieva dotai vēstij par Viņa drīzo atnākšanu jāiet strauji uz priekšu kā ugunij sausos rugājos. Kas šodien pacels šīs lāpas un bezbailīgi dosies uz priekšu?

Kuldīgas draudzē 9.-11. decembrī sapulcējās kopumā 17 jaunieši no Talsiem, Tukuma, Ventspils, Saldus un Liepājas, lai kopīgi izietu evaņģelizācijas pasākumā. Sabata pēcpusdienā jaunieši un Kuldīgas draudzes locekļi devās uz pensionātu, kur tika sirsnīgi sagaidīti. Daļa jauniešu vecos ļaudis iepriecināja ar dzeju, dziesmām un mūzikas skaņām, kamēr pārējie kopā ar draudzes locekļiem apmeklēja tos pensionāta iemītniekus, kas ir spiesti atrasties gultās. Viņiem lasīja no Dieva Vārda un E. Vaitas grāmatas „Ceļš pie Kristus” par Dieva bezgalīgo mīlestību uz cilvēkiem. Kontakti ar vecajiem ļaudīm ir nodibināti, viņi mīļi gaidīs arī nākamreiz.

Svētdien jaunieši izgāja Kuldīgas ielās uzrunāt pretim nākošos ļaudis. Cilvēkiem tika uzdoti dažādi jautājumi, piedāvāti izdales materiāli un brošūras.

Beidzoties evaņģelizācijas pasākumam, jaunieši priecīgi stāstīja par interesantajām sarunām ar pilsētas ļaudīm. Jaunieši ir piedzīvojuši, ko nozīmē iziet darbā kopā ar Dievu. Viņu sirdīs ir aizdegusies Svētā Gara liesma. Kaut katrā Latvijas pilsētā varētu notikt šādi evaņģelizācijas pasākumi!

Rigonda Vecvagare

Īpaši gaidītie svētki

Talsu Septītās dienas adventistu draudzē tika atzīmēti svētki ar dažādiem pasākumiem. Kuplā skaitā pulcējāmies kopā, sagaidot un laipni uzņemot viesus, kas izvēlējās mūsu baznīcu Ziemassvētku dievkalpojuma apmeklējumam. Kristus piedzimšanas svētki tika pavadīti gaišā un jaukā noskaņā, dziesmās slavējot mūsu Pestītāju. Apmeklētājiem bija iespēja dzirdēt svētku dziesmas draudzes jauniešu izpildījumā.

Noslēgumā visus klātesošos uzrunāja mācītājs T. Vilnis ar svētrunu, kas lika aizvien vairāk apzināties šo svētku nozīmīgumu un aizdomāties par katra cilvēka vērtību viņa dzīvē, ko piešķīris Jēzus Kristus. Aizejot katrs varēja saņemt čaklo draudzes bērnu izšūšanas tehnikā sagatavotās Ziemassvētku kartītes.

Jaunajā gadā, kā jau ierasts, satikāmies, lai kopā pavadītu dievkalpojumu, savukārt pēc tam baudījām kopā bušanu draudzes pēcpusdienā. Bija iespēja cienāties ar sagatavoto mielastu un dalīties atmiņās par pārdzīvoto un piedzīvoto, un ko Dievs mums katram ir licis ceļā aizvadītajā gadā. Mūsu draudze ir bagāta ar bērniem, tāpēc par draudzes locekļu saziņoto naudiņu bija sarūpētas paciņas ar dažādiem kārumiem. Tās bērniem sagādāja lielu prieku, un acīs - patīkamu mirdzumu.

Taču apdāvinājām ne tikai savus bērnus. Šogad mūsu draudze ar ADRA palīdzību iepriecināja arī bērnus Talsu krīžu centrā un Dundagas bērnu centrā, kopumā izdalot ap 80 dāvanu kastītes.

Svētku gaitā esam ieguvuši pozitīvas emocijas, lai varam sākt atkal jaunu gadu ar jaunām iespējām un jauniem piedzīvojumiem kopā ar Dievu.

Agnese Višņevska, Talsu draudze

Zigurds Laudurgs
Adventistu Baznīcas
Baltijas ūnijas mantzinis

Vai brokastis JAU PAĒĒDI?

Parasti mēs no rīta neizejam no mājām, ja neesam ie baudījuši kaut vai vieglas brokastis. Brokastis uzlabo garastāvokli un sagatavo jaunajai darba dienai. Iepriekšējais Ģenerālkonferences prezidents Jans Polsens ir teicis, ka sabatskola ir kā brokastis, kas jau vairāk nekā 150 gadus sniedz garīgo barību, lai mēs būtu gatavi sastapties ar darba nedēļas izaicinājumiem.

Vēsture

Ja raugāties vēsturē, tad par adventistu sabatskolas sākumu uzskata 1852. gadu, tikai astoņus gadus pēc pirmo sabatu ievērojošo adventistu grupu rašanās. Tajā laikā pa visu ASV un Kanādu kopā izkaisītās grupās bija ap 1000 adventistu, un vadītāji domāja, kā nostiprināt draudzes locekļu un it īpaši jauniešu ticību. Tā Džeims Vaits uzrakstīja pirmās sabatskolas mācību stundas jautājumu un atbilžu veidā, bet pirmās regulārās sabatskolas nodarbības viņš noorganizēja 1853. gadā Ročesterā, Ņujorkas štatā. Sabatskolas pirmsākumos skolotāji lielāko uzsvāru lika uz Bībeles tekstu iegaumēšanu no galvas. 1863. gadā Ūrija Smits sarakstīja pirmo sabatskolas stundu sēriju, kas tika publicēta žurnālā „Review and Herald”. 1877. gadā sabatskola jau bija tik tālu izaugusi, ka Kalifornijas štatā, ASV, tika nodibināta pirmā sabatskolas biedrība, bet vēlāk tajā pašā gadā arī Mičiganas štata sabatskolas biedrība. 1878. gadā pastāvēja 12 šādas biedrības, kurās darbojās 177 sabatskolas ar 5851 sabatskolas locekli. Eiropā pirmās sabatskolas biedrības tika nodibinātas Šveicē 1883. gadā un Anglijā 1886. gadā. Vēlāk izveidojās Starptautiskā sabatskolas biedrība, bet līdz ar sabatskolas straujo izplatību 1901. gadā tā kļuva par Ģenerālkonferences Sabatskolas nodaļu.

Pirmajos sabatskolas gados mācību materiāli pamatā aplūkoja Bībeles pravietojumus, īpaši Daniela grāmatu un svētnīcas doktrīnu. Vēsturiski skatoties, visbiežāk studētā Bībeles grāmata sabatskolā ir Apustuļu darbi, bet temats – Jēzus dzīve un Viņa mācības. 1991. gadā Ģenerālkonferencē tika izstrādāts sabatskolas studiju materiālu plāns, kas paredz pētīt viena ceturksnī kādu no Bībeles grāmatām, bet otrā – kādu Bībeles tematu.

Ziedojumi

Par sabatskolas ziedojumu pirmsākumu uzskatāms 1885. gads, kad Ouklendā sabatskola Kalifornijā visu gada pirmo ceturksni vāca ziedojumus, lai tos nosūtītu Austrālijas Misijas dibināšanai. Tajā laikā savāca ap 700 dolāru. Vēlāk arī citu štatu Sabatskolas biedrības aicināja daļu no sabatskolas ziedojumiem nodot misijai. Tā aizsākās varenā finanšu straume, kas līdz pat mūsu dienām regulāri sniedz palīdzību misijas darbam visā pasaulē.

1890. gadā, lielā mērā pateicoties tieši sabatskolas ziedojumiem, draudze misijas vajadzībām iegādājās kuģi „Pitcairn”, un tajā pašā gadā ar pirmajiem misionāriem uz borta tas devās ceļojumā pa Klusā okeāna salām. Kuģa iegāde un sagatavošana šim misijas braucienam izmaksāja 22 098,35 ASV dolārus.

Mūsdienās ziedojumi misijai ir neatņemama sabatskolas daļa. Pavisam ir četri sabatskolas ziedojumu veidi:

- **Regulārie sabatskolas ziedojumi.**

Tie ir ziedojumi, ko katru sabatu nododam sabatskolas laikā.

- **13. sabata ziedojumi.** Tos ievāc ceturkšņa pēdējā sabatā, un 25% no šajā dienā savāktajiem ziedojumiem tiek izlietoti speciāliem projektiem, kuri ir attēloti uz sabatskolas mācību materiāla aizmugurējā vāka. 90-to gadu vidū šo

3. Dažādu sabatskolas materiālu izstrāde un sagatavošana – 5%.

4. Misionāru uzturēšana – 10%.

5. Vispasaules draudzes darbībai, kas nevar tikt finansēta no desmitā – 35%.

Mērķis

Sabatskolas uzdevums ir izglītēt tās apmeklētājus Dieva Vārdā tā, lai tas stiprinātu ticību un iedrošinātu pieliegt dzīvē bībeliskos principus. Kopš pašiem tās sākumiem līdz pat mūsdienām sabatskolai ir četri darbības virzieni: Bībeles pētīšana, sadraudzība, sabiedrības aizsniegšana un vispasaules misija. Aktīvākajām un lielākajām sabatskolām pasaulē ir raksturīga visu šo četru virzienu veselīga sabalansētība. Piemēram, Dienvidamerikā draudžu sabatskolas ir tā vieta, uz ko aicina inte-

Piemēram, Dienvidamerikā sabatskolā parasti piedalās vairāk cilvēku nekā ir draudzes sarakstā.

ziedojumu saņēmēja bija arī Baltijas Ūnija. Par saņemtajiem līdzekļiem tika iegādāts nams Kauņā, Lietuvā, kurā atrodas Kauņas adventistu draudze un Lietuvas Misijas lauka birojs.

- **Dzimšanas dienas – pateicības ziedojumi.** Sabatskolas dalībnieki aicināti pieņemt Dievam pateicības ziedojumu par piešķirto dzīves gadu vai kādu personīgi saņemtu svētību. 1894. gadā Elena Vaita rakstīja: ”Ne tikai dzimšanas dienās... bet arī Ziemassvētki un Jaunā gada diena ir laiks, kad katrai māsaiimniecībai vajadzētu atcerēties savu Radītāju un Pestītāju... nelaujiet šai dienai paiet bez Jēzum pienesta pateicības ziedojuma.”¹

- **Investīciju fonds.** Ideja šim ziedojumam ir ieguldīt savus brīvos līdzekļus un ziedot procentus misijas darbam.

Visi Sabatskolas misijas ziedojumi tiek nosūtīti uz Ģenerālkonferenci, un tie veido lielāko daļu no Pasaules Misijas fonda. Pasaules Misijas fonds, tāpat arī visi Sabatskolas ziedojumi, tiek izlietots pieciem mērķiem, un to sadalījums procentuāli ir šāds:

1. Kristīgai izglītībai, kas saistīta ar misionāru sagatavošanu – 40%.

2. Jaunu draudžu veidošanai un evaņģelizācijai – 10%.

resentus, tāpēc sabatskolā parasti piedalās vairāk cilvēku nekā ir draudzes sarakstā.

Bībeles pētīšana noris personīgā līmenī. Regulāra personīga Bībeles pētīšana un individuāli svētbīrži ir atslēga garīgajai izaugsmei. Vēstulē Ebrejiem 4:12 ir teikts: „Jo Dieva vārds ir dzīvs un spēcīgs, un asāks par katru abās pusēs griežīgu zobenu, un spiežas dziļi iekšā, līdz kamēr pāršķir dvēseli un garu, locekļus un smadzenes, un ir domu un sirds prāta tiesnesis.” Pāvils šeit runā par personīgo līmeni. Griežīgais zobens nav domāts, lai kādam uzbruktu vai nokautu. Zobens, kas „pāršķir dvēseli un garu”, ir metafora tam, ka es esmu uzvarēts vai es padodos. Tātad pret Bībeli man ir jāizturas kā pret dzīvu un spēcīgu ‘logos’ (Vārdu) un tam jāpadodas, lai Vārds MANI izmaina.

Sadraudzība noris draudzes līmenī un tas ir kā rezultāts personīgai Bībeles pētīšanai, kuras laikā dzīvais Vārds ir sācis manī darboties. Sadraudzība ir mīlestības un cieņas pilnas attiecības draudzē, kur katrs apmeklētājs tiek pieņemts kā Dieva bērns. Draudze, kurā mājā šāda kristīga atmosfēra, būtu kā paradīzes nostūrītis šajā grēka pasaulē, un sabatskolai vajadzētu to veicināt.

Sabiedrības aizsniegšana noris ciemata, pilsētas vai valsts līmenī. Tas

¹ *Adventist Review & Sabbath Herald*, November 13, 1894.

iespējams tad, kad draudze ir izkopusi sadraudzības pilnas attiecības un ir gatava uzņemt interesentus. Sabatskolā iegūtajām zināšanām vajadzētu radīt vēlmi pozitīvi ietekmēt sabiedrību draudzes locekļu apkārtnē – dzīvesvietā, darbavietā, gan arī skolā.

Vispasaules misija noris globālā līmenī, kurā katrs draudzes loceklis apzinās savu atbildību „iet un darīt par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā”². Šo misijas apziņu sabatskola uztur ar regulārajiem ziedojumiem misijai un misijas ziņām, no kurām sabatskolas dalībnieki uzzina par naudas izlietojumu vai arī turpmākām vajadzībām. Katru reizi, kad dzirdam par misionāriem, kuri brauc uz svešām zemēm, par jaundibinātām draudzēm vai kristītiem cilvēkiem, tad varam būt droši, ka tas ir noticis, pateicoties arī mūsu ziedojumiem.

Sabatskola Latvijā

Kā redzam, sabatskola „... ja atbilstoši vadīta, ir viens no Dieva varenākajiem instrumentiem, kā palīdzēt dvēselēm atrast patiesību”³. Bet kāds ir sabatskolas stāvoklis Latvijā?

Domāju, ka tāpat kā Rietumeiropā, mēs piedzīvojam zināmu krīzi. Mani novērojumi liecina, ka uz sabatskolu nāk mazāk cilvēku nekā uz svētrunu, un iemesli tam noteikti ir dažādi. Ir cilvēki, kuri baidās, ka nemācēs pareizi atbildēt uz skolotāja jautājumiem, ir cilvēki, kas

Sabatskolas grupa Rīgas 1. draudzē

var piesaistīt un ieinteresēt cilvēkus. Skolotājs var lietot dažādus uzskates materiālus, var sagatavot interesantus jautājumus, var stāstīt piedzīvojumus un liecināt par Dieva svētībām. Tas viss ir pareizi un attiecīga reizē vajadzīgs, bet mani personīgi visspēcīgāk piesaista Dieva Vārds. Atceros savu studiju laiku Ņūboldas koledžā, Anglijā. Sabatskola tur notika pa klasēm, līdzīgi kā pie mums, un katra klase bija citāda. Vienā klasē stingri turējās pie mācību

skolā Bībeli nevis sabatskolas grāmatīņu, tā ir tikai ceļvedis, lai mēs visi varētu pētīt vienus un tos pašus Bībeles tekstus. Skolotāja uzdevums ir atvērt Bībeli un parādīt, ka Dieva Vārds vēl joprojām ir dzīvs un uzrunā katru personīgi.

Misijas ziņas

Sabatskolām vajadzētu domāt par misijas ziņu reanimēšanu. Daudzās draudzēs tās tiek nolasītas no lapiņas monotonā balsī, un rodas sajūta, ka lasītājs pats šīs misijas ziņas redz pirmo reizi. Draudzes, kurās ir attiecīga aparatūra, var izmantot Ģenerālkonferences izdoto misijas ziņu video. Arī pati draudze pa laikam var informēt par savām misijas aktivitātēm vai par notikumiem Latvijas mērogā. Šodien pat ar mobilajiem tālruniem var nofilmēt kristības, grāmatu dalīšanu, Bībeles stundas u.c. aktivitātes. Kāpēc tās nevarētu parādīt draudzēs? Tas stiprinātu mūsu kopības apziņu, ka mēs esam viena draudze gan šeit Latvijā, gan visā pasaulē.

Sākoties jaunajam gadam, mēs varētu apņemties padarīt sabatskolu par vietu, kur ļaujam Dieva Vārdam mūs uzrunāt, kur praktizējam kristīgu sadraudzību, mācāmies liecināt un apzināties sevi kā pasaulplašu adventistu draudzi!

Brokastis ir svarīgākā ēdienreize dienā – apgalvo dietologi. Tie saka, ka brokastis palīdz cilvēkam sagatavoties dienas darbam. Bet, ja gribi garīgi būt sagatavots ikdienas pārbaudījumiem, tad vajadzīgas citas brokastis – sabatskola! Vai Tu savas brokastis jau paēdi?

Ja mēs vēlamies, lai sabatskola kļūst dzīvāka un vairāk apmeklēta, tad ir jāļauj runāt tajā Bībelei.

saka, ka viņi neko neiegūst, vēl citi domā, ka sabatskola ir tikai tiem, kas nepazīst Bībeli. Lai arī kādi būtu cilvēku iemesli, fakts ir viens, ka sabatskolas darbība un tās apmeklētība nav tāda, kādai tai vajadzētu būt. Šodien mēs dzīvojam ‘patērētāju’ sabiedrībā, tas nozīmē, ka cilvēki vēlas vairāk saņemt nekā dot. Tas uzliek gan sabatskolas skolotājiem, gan organizatoriem pienākumu labi sagatavoties un meklēt jaunas idejas, lai sabatskola būtu tāda, kas piepilda, uzlādē un motivē klātesošos.

Ir dažādi veidi, kā sabatskolas skolotājs

grāmatiņas, otrā vairāk runāja par pašu aplūkojamo tematu, vēl citā vielu aplūkoja no mūsdienu skatījuma, bet man vislabāk patika būt teoloģijas doktora Gudmundura Olafssona klasē. Viņš koncentrējās uz Bībeles tekstiem, kurus attiecīgā mācību tēma aplūkoja. Viņa klasē mēs pētījām Bībeli, un tādā veidā mūs visus vairāk uzrunāja Dieva Vārds nevis skolotājs. Tas arī izraisīja vēlēšanos vairāk pētīt Bībeli un ar nepacietību gaidīt nākamo sabatskolas stundu.

Ja mēs vēlamies, lai Latvijā sabatskola kļūst dzīvāka, vairāk apmeklēta un pilda savu paredzēto funkciju, tad mums ir jāļauj runāt tajā Bībelei. Pētīsim sabat-

2 Mat. 28:19

3 *Counsels on Sabbath School Work*, 115. lpp.

Maikls G. Hamiltons,

Transeiropas divīzijas Sabatskolas direktors

Mēdz jautāt, vai mūsu sabatskolai vajag būt citādi nekā tā bija izveidošanās pirmsākumos. Sabatskolas uzdevums ir veidot un audzināt mācekļus Kristus valstībai. Mērķis ir nevis būt citādiem, bet drīzāk gan būt efektīviem. Sabatskola ir vieta, kur katrs iesaistās mācīšanās procesā, lai zinātu, ko nozīmē būt Kristus seko-tājam.

Faktiski sabatskolai ir četri mērķi:

- a) Bībeles studijas,
- b) sadraudzība,
- c) misija,
- d) sabiedrības aizsniegšana.

Kad visi četri mērķi tiek uzsvērti, tad draudzes locekļi kļūst sekmīgāki mācīšanās procesā. Bet uzvaru daudzumu nosa-ka vietējās draudzes vajadzības.

Lai to visu varētu īstenot, sabatskolas skolotājiem ir jāzina cilvēku vajadzības un jāstrādā no sirds, lai aizsniegtu minētos mērķus. Šajā darbā jābūt vienmēr konsekventiem un jāap-zinās, ka tas ir nepārtraukts process.

Ko darīt lai vairāk cilvēku apmeklētu sabatskolu? Ir vairāki faktori, kas ietekmē sabatskolas apmeklētību, bet, iespē-jams, vissvarīgākais aspekts, kas to sekmē, ir pats sabatsko-las skolotājs. Cilvēkiem ir jābūt apmācītiem veikt šo darbu. Otrkārt, sabatskolas daudzviet dalās klasēs. Katrai klasei nepieciešama rūpīga un rosinoša vide, kur sabatskolas dalīb-nieki jūtas piederīgi un priecājas par draudzīgo atmosfēru mācīšanās procesā.

Var minēt dažādus piemērus pasaulē, kur sabatskola izrādī-jusies ļoti sekmīga. Veiksmīga sabatskola ir tā, kas veicina Dieva valstības izaugsmi. Izaugsmi, kas ir gan garīga, gan skaitliska. Itālijā mācītājs Paulo Benini ir veiksmīgi vadījis savu draudzi Bergamo pilsētā, kura augusi, pateicoties efek-tīvām sabatskolas klasēm. Lielbritānijā daudzās draudzēs sabatskolas ir labi apmeklētas un ir kļuvušas par iemeslu regulārām kristībām.

Ivo Roderts,

adventistu Liepājas draudzes mācītājs

Iesākumā es vēlētos citēt Septītās dienas Adventistu Baz-nīcas Rokasgrāmatu (jeb Draudzes Kārtību): “Vieno-šanās par draudzes sanāksmēm – Katrai draudzei vaja-dzētu vienoties par tās dievkalpojumiem un sanāksmēm pēc saviem ieskatiem. Dievkalpošanai, studēšanai Vārda mācīšanai un draudzes aktivitātēm vissvarīgākie ir Sabata dievkalpojums, Svētā Vakarēdiena dievkalpojums, lūgšanu sanāksme, sabatskola, jauniešu sanāksmes un draudzes misi-jas sanāksmes. Svarīgi ir arī ietvert sanāksmes, kurās pārru-nātu attiecīgās draudzes biznesa lietas.”

Turpinot lasīt padomus šajā rokasgrāmatā, es saskatu uzsva-ru uz to, lai viss, ko draudze organizē, kur draudzes locekļi tiek aicināti iesaistīties, tiek darīt ne tikai tāpēc, ka tā jādara, bet gan tāpēc, lai dotu Dievam godu un būtu cilvēkiem par svētību.

Adventistu Liepājas draudze (nu jau daudzus gadus) kopīgās sanāksmes sabatā iesāk ar dievkalpojumu, kuram pēc neliela pārtraukuma seko Bībeles studiju nodarbības (jeb sabatskola) dažādām vecuma un interešu grupām. Šīs grupas laika gaitā ir mainījušās, pārtraukušas sanākt un atkal organizētas no jauna, ar vienu mērķi vislabākā veidā apmierināt konkrētās vajadzības draudzē konkrētajā situācijā. Tomēr paliek viens nemainīgs princips – diena sākas ar dievkalpojumu, kuram seko viss pārējais.

Jautājums, kuru parasti uzdod ir – vai tā drīkst? Vai tad ir at-ļauts mainīt vietām Bībeles studiju (sabatskolas) nodarbības un dievkalpojumu? Lai atbildētu, ieskaties vēlreiz citētajā Draudzes Rokasgrāmatas fragmentā.

Reizēm arī tiek jaukta izpratne par to, vai Bībeles studijas ir vai nav dievkalpojuma sastāvdaļa. Arī dievkalpojumā tiek lasīts Dieva Vārds, tomēr to nevajadzētu jaukt ar laiku, kurš tiek paredzēts, lai draudzes locekļi mācītos, diskutētu un pārrunātu svarīgas Bībeles atziņas. Piedāvāju Tavai uzma-nībai vēl divus teikumus no Draudzes Rokasgrāmatas: “Sa-batskola ir viena no svarīgākajām sanāksmēm, kas norisinās saistībā ar mūsu draudzes darbu. ... Dievkalpojums ir vissva-rīgākais no visām draudzes sanāksmēm...”

Ievēro – ‘viena no svarīgākajām’ un ‘vissvarīgākais’ – tas nav gluži viens un tas pats.

Noslēgumā es gribētu minēt dažus, manuprāt svarīgus, argu-mentus par labu šādai “apgrieztai” kārtībai:

(1) Liepājā Adventistu baznīcu samērā regulāri apmeklē cil-vēki, kuri nav mūsu draudzes locekļi. Viņiem daudz vieglāk ir saprast, kur viņi ir nokļuvuši un kas tagad notiek, ja diena sākas ar dievkalpojumu (kurš, ievērojot adventistu pieņem-to tradicionālo dievkalpojuma norises kārtību īpaši neat-šķiras no citu kristīgo baznīcu dievkalpojumiem), kuram noslēdzoties visi, kuri vēlas, tiek aicināti palikt uz Bībeles studiju nodarbībām.

(2) Mēs bieži no mūsu bērniem prasām neiespējamo – pēc jautri un interesanti pavadītas bērnu sabatskolas (kur tika arī dziedāts, zīmēts un pat iets rotaļās) doties uz bērna prātam ne tik viegli uztveramu un aizraujošu “svētrunas daļu.” Savu-kārt, ja atnākot no rīta uz baznīcu, vispirms ir dievkalpojums (kuram arī nevajadzētu būt pārāk garam), bērniem ir vieglāk nosēdēt un uztvert tur notiekošo. Pēc dievkalpojuma tad arī ir iespēja organizēt dažādas dažādiem vecumposmiem atbilstošas nodarbības gan bērniem, gan pusaudžiem, gan pieaugušajiem.

(3) Tiek atrisināta problēma par dažādu Bībeles izpētes gru-pu nodarbību laika ierobežojumiem. Ja dievkalpojums ir bi-jis pirms Bībeles studijām, tad katrai grupai ir iespējams iz-vēlēties sev vispiemērotāko nodarbību garumu, jo nav strikti noteikts laiks, cikos obligāti grupai jābeidz diskusijas, lai netiktu kavēts dievkalpojuma sākums.

Lai Dievs dod izpratni un gudrību, kā vislabāk organizēt mū-su draudzes sanāksmes tā, lai tās patiesi kalpotu kā svētību avots visai draudzei.

Vilnis Latgalis
Rīgas 1. draudzes
mācītājs

Svētā Gara KRISTĪBA

„Patiesi, patiesi Es tev saku: ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstību.” Nikodēms saka Viņam: „Kā cilvēks var piedzimt, vecs būdams?” ...Jēzus atbildēja: „Patiesi, patiesi Es tev saku: ja kāds neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā!”” (Jāņa 3:3-5)

Atdzimšana ūdenī un Garā jeb piedzimšana no augšienes, jeb jaunpiedzimšana, saskaņā ar Kristus sacīto, ir absolūta nepieciešamība ikvienam Viņa sekotājam. Bībele māca, ka jaunpiedzimšana ir unikāls notikums, kuram seko ūdens kristība un pievienošanās draudzei, bet turpinājumā garīga izaugsme un briedums. Reizēm tomēr rodas jautājums. Vai „atdzimšana ūdenī un Garā” ir tas pats notikums, kuru Bībelē sauc par Svētā Gara kristību?

Ieklausīsimies Jāņa Kristītāja sacītajā: “Es kristīju jūs ar ūdeni, bet pēc manis nāks viens spēcīgāks, nekā es esmu, ... Tas jūs kristīs ar Svēto Garu un uguni.” (Lūkas 3:16) Šķiet, Jānis mums saka, ka gluži tāpat, kā uguns un ūdens ir divas dažādas lietas, tā arī ūdens kristība un Gara kristība ir divas atšķirīgas lietas. Palūkosimies, ko Kristus par to ir sacījis? Lūkas 12:49 mēs lasām: „Uguni esmu nācis mest uz zemi, un kā Es vēlētos, kaut tā jau degtu!” Nepārprotami, šeit runa ir par Svēto Garu. Pēc augšāmcelšanās Kristus sniedz sa-

viem mācekļiem jau konkrētus norādījumus: „Viņš tiem pavēlēja neaiziet no Jeruzālemes, bet gaidīt Tēva apsoliājumu, ...Jo Jānis gan ir kristījis ar ūdeni, bet jūs tiksiet kristīti ar Svēto Garu pēc nedaudz dienām.” (Ap. Darbi 1:4-5)

Lūkas evaņģēlija noslēgumā mēs varam atrast izskaidrojumu, kāpēc nepieciešama vēl īpaša Svētā Gara kristība: „Bet palieciēt jūs pilsētā, līdz kamēr tiksiet apģērbti ar spēku no augšienes.” (Lūkas 24:49) Mācekļi saņem īpašu uzdevumu, kura veikšanai viņi vēl nav gatavi. Uzdevums šķiet ne tikai grūts, bet pilnīgi neizpildāms. Mācekļi šaubu un neticības pārņemti vairs neuzticas cits citam un arī lieciniekiem, kuri sastapuši Jēzu pēc augšāmcelšanās, un pat tad, kad Jēzus pats nostājas viņu vidū, viņi vēl joprojām ir šaubu pārņemti un neticības nomākti. „Jēzus pats stājās viņu vidū un viņiem sacīja: “Miers ar jums!” Bet tie ļoti izbijās un baiļojās, un viņiem šķita, ka garu redzot. Un Viņš tiem sacīja: “Kāpēc esat tā izbijušies? Un kāpēc tādas šaubas ceļas jūsu sirdīs? ...Aptaustiet Mani un

apskatiet; jo garam nav miesas un kaulu, kā jūs redzat Man esam. ... tie aiz prieka vēl neticēja un brīnījās.” (Lūkas 24:36-41)

Apsoliājums

Kristus pievērsa viņu uzmanību Svētajiem Rakstiem, lai beidzot mācekļu prātos veidotos kopaina par Dieva glābšanas plānu, kura aprises tika iezīmētas jau pirmajā sarunā ar Ādamu un Ievu uzreiz pēc grēkā krišanas (1. Mozus 3:15). Kristus iepazīstina mācekļus ar viņu lomu visu cilvēci aptverošajā glābšanas plānā. Tomēr viņiem vēl ir cerība, ka Kristus pats turpinās līdzdarboties gaidāmajos notikumos. „Tad tie, kas bija kopā, Viņam vaicāja: “Kungs, vai Tu šinī laikā atkal uzcelsi Israēlam valstību?”

Viņu uzmanība tiek pievēsta galvenajam: „Jūs būsit mani liecinieki!” „Un es lūgšu Tēvu, un Viņš jums dos citu Aizstāvi, lai tas būtu pie jums mūžīgi, – Patiesības Garu, ko pasaule nevar saņemt, jo tā to nedz redz, nedz pazīst. Bet jūs to pazīstat, jo tas pie jums pa-

liek un būs jūsos.” (Jāņa 14:16-17, jaunais tulk.) Bez jau apsolītās Gara klātbūtnes tiek pievienota vēl kāda svarīga detaļa- “Gars būs jūsos”. Tas pats Gars, kurš piepildīja Jēzu pēc kristībām, tagad ir apsolīts arī Viņa mācekļiem, jo viņiem būs jāturpina Jēzus iesāktais darbs.

„Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsīt Mani liecinieki kā Jeruzalemē, tā visā Jūdējā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” (Ap. Darbi 1:8)

Pēc Kristus pacelšanās debesīs, saņēmuši iedrošinājumu no eņģeļiem par Meistara atgriešanos, visa piedzīvotā iespaidā mācekļi dodas uz viņiem jau zināmo augšistabu. Bībele apliecina, ka tur pulcējās ap 120 cilvēku, kuri „vienprātīgi palika kopā lūgšanās”.

Rezultāts bija pārsteidzošs!

„Kad Vasarsvētku diena bija atnākusi, visi bija sapulcējušies vienā vietā; un piepeši no debesīm nāca rūkoņa, it kā stiprs vējš pūstu, un piepildīja visu namu, kur tie sēdēja, un viņiem parādījās it kā uguns mēles, kas sadalījās un nolaidās uz ikvienu no tiem, un visi tika piepildīti ar Svēto Garu un sāka runāt citās mēlēs, kā Gars tiem deva izrunāt. Bet Jeruzalemē dzīvoja jūdī, dievbijīgi vīri no visādām tautām zem debess; kad šī balss atskanēja, ļaužu pulks sanāca kopā un izbijās, jo ikviens tos dzirdēja runājam savā valodā. Tie sabijās un brīnīdamies sacīja: “Vai visi šie, kas runā, nav galilieši? Kā tad mēs ikviens dzirdam savu dzimto valodu, ...mēs dzirdam tos mūsu pašu valodās Dieva lielos darbus paužam.” (Ap. darbi 2:1-11)

Apsolījums piepildījies!

Mācekļi bez bailēm uzrunā sapulcējušos viņu valodās un drosmīgi liecina, ka Jēzus ir Kristus! Bailes, neticība un nedrošība ir izzudušas. Tūkstošiem cilvēku dzird Svētā Gara balsi caur Pētera iespaidīgo runu. Rezultātā 3000 cilvēku pieņem Jēzu Kristu kā Mesiju un Dieva apsolīto Glābēju. Dieva Gars turpina darboties, un veidojas dzīva, ļoti strauji augoša draudze. Reizēm, lasot šos tekstus, cilvēki koncentrē uzmanību uz valodu dāvanas brīnumu, bet svarīgāk, manuprāt, ir, ka visi Kristus sekotāji tika „piepildīti ar Svēto Garu”. Varam lietot Bībeles terminoloģiju un teikt, ka viņi tika „kristīti ar uguni no debesīm”, par kuru Kristus teica, ka Viņš ilgojas, kaut tā jau degtu. Vārds „kristība” – baptizo [grieķu v.]–

tulkojams kā – ‘iegremdēt’, ‘iegrimt’, ‘nogrimt’ (attiecībā uz kuģa avāriju), ‘pārņemt’, ‘pārpludināt’. Runājot par Svētā Gara kristību, šis vārds patiešām ir ļoti atbilstošs. Tikt kristītam nozīmē tikt iegremdētam Garā, piepildītam vai pārņemtam ar Svēto Garu. Par Stefanu sacīts: „Bet viņš, Svētā Gara pilns, skatījās uz debesīm un redzēja Dieva godību un Jēzu stāvam pie Dieva labās rokas.” (Ap. darbi 7:55) Līdzīgs ziņojums atrodams arī par Barnabu: „Jo viņš bija krietns vīrs, pilns Svētā Gara un ticības. Un liels ļaužu pulks tika manots Tam Kungam.” (Ap. darbi 11:24) Šeit vietā būtu jautājums, vai Svētā Gara kristība ir vienreizējs notikums tāpat kā ūdens kristība? Apustuļu darbu 4. nodaļā varam lasīt jau par citu notikumu: „Kad viņi beidza Dievu

tika svaidītas ar žēlastību, lai to varētu sniegt tālāk citiem.” (80. lpp.)

Ja jau Kristum, kurš bija bezgrēcīgs, katru rītu bija nepieciešama Svētā Gara kristība, cik daudz vairāk tā ir nepieciešama mums šodien. Definīciju Gara kristībai varam atrast grāmatā „Evaņģēlija kalpi”. “Patiesa garīga atmoda ir mūsu lielākā vajadzība. Mums jāsaņem svēts svaidījums no Dieva, kas arī ir Svētā Gara kristība. Tas ir vienīgais efektīvais līdzeklis patiesības izplatīšanai. Svētais Gars atjauno bez dzīvības esošās cilvēka spējas novērtēt debesis un pievērsties Dievam un patiesībai.” (GW 370)

Kā lai es saņemšu šādu kristību? Kā vienmēr, viss sākas ar lūgšanu! „Lūdziet, tad jums taps dots!” Lūk, dažī ieteikumi:

Tikt kristītam nozīmē tikt iegremdētam Garā, piepildītam vai pārņemtam ar Svēto Garu.

lūgt, vieta, kur tie bija sapulcējušies, nodrebēja, un tie visi kļuva Svētā Gara pilni un drošu sirdi runāja Dieva vārdus.” (4:31) Neapšaubāmi, šeit ir klātesoši arī tie Kristus sekotāji, kuri saņēma Gara kristību Vasarsvētku dienā. Turklāt arī rezultāts ir tāds pats, „viņi drošu sirdi runāja (drosmīgi sludināja) Dieva vārdus”.

Dzīve pārpilnībā

Lai mēs kļūtu par patiesiem Kristus sekotājiem un lieciniekiem, arī mums neapšaubāmi ir nepieciešama Svētā Gara kristība, citādi mēs paliksim „Laodiķejas draudzē” līdz Kristus atnākšanai. Pāvils atgādina: „...topiet Gara pilni.” (Ef. 5:18) Par Jēzu ir sacīts, ka, „Viņš kļuva priecīgs Svētajā Garā.” Svētā Gara klātbūtne mūsos (kristība) rada ne tikai īpašu prieku, iedvesmu, drosmi un izturību, bet arī spēju patiesi iemīlēt Dievu un savu tuvāko. „Jo Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu. (2Tim 1:7)

Bībele to sauc par „dzīvi pārpilnībā”; Gara pārpilnībā, ne materiālo labumu pārbaģātībā. Grāmatā „Kristus līdzības” varam atrast šādu atziņu: „Ik dienu Kristus saņēma spirdzinošu Svētā Gara kristību. Kungs Viņu modināja rīta agrumā; Viņa dvēsele un lūpas

Lūdziet vakarā, lai Dievs jūs no rīta pamodina savlaicīgi, lai būtu pietiekoši laika personīgam rīta svētbūrdim (vismaz 15-20 min.).

- Sāciet dienu ar lūgšanu pēc Svētā Gara kristības.

- Aplieciniet Dievam lūgšanā vēlmi pieņemt Viņa gribu savai dzīvei šai dienai.

- Atvēliet laiku pārdomām, lai saklausītu Dieva balsi, izprastu un pieņemtu Viņa gribu.

- Katru dienu veltiet laiku, lai lasītu un pārdomātu kādu situāciju no Kristus dzīves.

- Par visu esiet pateicīgi.

Noslēgumā par Svētā Gara kristību Vecajā Derībā. „Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu garu; Es izņemšu no jūsu krūtīm akmens sirdi un ielikšu jums miesas sirdi. Es jums došu Savu Garu un jūs vadīšu, ka jūs staigāsīt Manos likumos un sargāsīt, un pildīsīt Manas tiesas. Tad jūs dzīvosīt tanī zemē, ko Es devu jūsu tēviem, un jūs būsīt Mana tauta, un Es būšu jūsu Dievs.” (Ecēhiēla 36:26-28) Jauna Sirds, Svētā Gara pārpilna sirds, Dieva mīlestības caurstrāvota dzīve un kalpošana, kas piepilda mūsu slēptākās sirds ilgas pēc Kristus klātbūtnes mūsu dzīvē. Vai jūs zināt kādu labāku piedāvājumu? Lūdziet, tad jums taps dots!

Maina Roderte
adventistu Rīgas 7.
draudze

Caur ērkšķiem UZ ZVAIGZNĒM

Reiz savam draugam Robertam uz dievkalpojumu līdzī atnāca neliela auguma puisis tumšiem matiem un acīm. Acīmredzot, kaut kas piesaistīja, un viņš turpināja nākt regulāri. Viss dzirdētais un paša lasītais pavēra jaunu skatījumu uz dzīves jēgu un apkārt notiekošo. Viņš mācījās un gatavojās kristībām. Šo puisi sauc Oļegs Zubkovs.

Oļegs piedzima kā invalīds, un tāpēc vecāki no viņa atteicās. Un nu mazajam bija jāturpina ķepuroties bez mātes maigās aprūpes, bez ģimenes siltuma un jāiztiek ar to, ko var sniegt bērnu nams. Klausoties jaunā cilvēka dzīvesstāstu, gribas pievienoties Dvaitam Nelsonam: „Oļegs nav dabas kļūda, bet tajā naktī, kad viņš radās, Dievs izredzēja tieši viņu.” Dievs bija tas, kas uzturēja mazajā zēnā centību un strādāt gribu.

Tieši šo īpašību dēļ viņu ievēroja kāds laulāts pāris no Zviedrijas. Tā Oļegs ieguva audžuvecākus, nonāca Zviedrijā, mācījās, apguva zviedru valodu, vēlāk strādāja un dzīvē pamazām nostājās uz savām kājām. Arī šobrīd Oļegs turpina mācīties un ir Ekonomikas fakultātes 2. kursa students. Atskatoties uz aizvadīto gadu, es jautāju Oļegam:

- Kas ir spilgtākais notikums tavā dzīvē pagājušajā gadā?

Oļegs atbild: „2. jūlijs, mana kristību diena. Spīdēja saule, uzlija arī lietus, bet es kāpu Abavā, lai slēgtu derību ar Dievu. Viņš mani bija izredzējis, meklējis, un nu mēs satikāties, lai nekad vairs nešķirtos.”

- Ko vēlies paveikt 2012.gadā?

- Ļaut Dievam sevi veidot mūžībai, lai varu piedzīvot miesas pārvēršanu

- Kāds ir tavs novēlējums AV lasītājiem Jaunajā gadā?

- Turēties pie Bībeles jeb Kristus ticības. Un Viņa spēkā būt uzvarētājiem dzīves pārbaudījumos.

Nav pārsteigums, ka sabiedrība Oļegā saskatīja piemēru, kā ar tik bezcerīgu dzīves sākumu tomēr var palikt nesalauzts un iet caur ērkšķiem uz zvaigznēm. Iespējams, daudzi „Adven-

tes Vēstu” lasītāji Ziemassvētkos Oļegu ieraudzīja televizora ekrānā. Un pat nenojauta, ka viņš ir mīļš mūsu brālis, kurš pagājušajā gadā ir atradis Dievu.

Jau astoto gadu laikraksts Diena un TV3 meklē Latvijas lepnumu, cilvēkus, kuri dara vairāk, nekā kāds no viņiem to varētu prasīt vai sagaidīt, sarežģītā situācijā nepaliek malā, bet iet un dara, lai palīdzētu, piepildītu cerību vai sapni, izglābtu, atbalstītu. Oļegs ir viens no Latvijas lepnumiem. Viņš balvu saņēma nominācijā „Caur ērkšķiem uz zvaigznēm”.

Raksts, kuru tālāk varat lasīt, tika publicēts laikrakstā Diena 7. septembrī.

Oļegs Zubkovs (30) ir cilvēks ar īpašu likteni. Viņa stāsts ir liecība tam, ko dzīvē var paveikt ar ļoti lielu gribas spēku un centību, arī tad, ja cilvēkam ir veselības problēmas un līdzās nav pašu tuvāko – mātes un tēva.

Radies "no zila gaisa"

Oļegs piedzima ar redzamiem fiziskiem defektiem – mugurkaula un krūškurvja deformāciju. Tāds bērns – fiziski nepilnvērtīgs – jaunajiem, studējošajiem vecākiem nebija vajadzīgs. Jaunā māmiņa un tēvs turpat Dzemdību namā parakstīja atteikšanās dokumentus no sava pirmdzimtā. Oļegs kļuva bārenis – cilvēkbērns, kurš, kā viņš pats saka, "radies no zila gaisa". Oļegs nonāca zīdaiņu namā, tomēr adoptēt viņu neviens nevēlējās. Četrus gadus vecumā viņu pārcēla uz sociālās aprūpes centru Baldonē jeb, kā saka, pansionātu. Bērnu pansionātos nonāk mazie, kuriem nav tuvinieku, un turpmāk rūpes par tiem uzņemas valsts. Tiklīdz jaunieši sasniedz 18 gadu vecumu, tie tiek pārvietoti uz pieaugušo cilvēku pansionātu, kur nereti pavada visu mūžu. Oļegs ir izņēmums, jo pats saviem spēkiem sācis pilnvērtīgu dzīvi ārpus pansionāta sienām. "Tas ir nebijis gadījums, es un mani bijušie kolēģi neatminas līdzīgu likteni," atzīst Baldones Sociālā aprūpes centra bijusī auklīte Aija Kārkliņa.

Atsēž dzīvi

Oļegu satieku pēdējā augusta piektdienā Vecrīgā. Brīdi paejamies un nosēstam kanālmalā. Saruna īsti nevedas, jo viņš uzskata, ka neko īpašu jau nav paveicis. "Līdz šim brīdim domāju tikai par sevi.

portā. Vai tad tas būtu lepnums?"

Viņaprāt, ir jāizdara vismaz kāds mazumiņš sabiedrības labā, lai kļūtu šā titula cienīgs. Bet tieši to jau Oļegs arī dara, taču sarunā noklusē. Lai palīdzētu citiem cilvēkiem ar invaliditāti iekļauties sabiedrībā un veidot neatkarīgu dzīvi, Oļegs iesaistījies biedrībā Latvijas kustība par neatkarīgu dzīvi. Viņš ir spilgts piemērs tiem pansionātu iemītniekiem, kuri savas veselības dēļ ir atkarīgi no citu atbalsta. "Citiem viņa pieredze, gribasspēks un gaišais skatījums uz dzīvi ir iedvesma saspuroties," stāsta biedrības valdes priekšsēdētāja Inga Šķestere.

"No malas, iespējams, var labāk vērtēt," Oļegs nosaka un tomēr atzīst, ka viņš nav "standarta pansionāta gadījums". "Pansionātos ir maz cilvēku, kuri iemācās dzīvot ārpus iestādes sienām. Tur ir noslēgta vide. Durvīm nav atslēgas priekšā, vārti ir vaļā, bet iemācīties sadzīvi esot grūti. Trūkst cilvēku, kas iedvesmo darīt, mācīties, noticēt sev. Es neesmu vienīgais, kas var... Tomēr pansionātos daudzi atsēž savu dzīvi." Oļegs spriež, ka viņam ir paveicies, jo dzīvei izmācīja Zviedrijas krustvecāki. Tie savulaik zēnu "pieņēmuši kā paša dēlu".

Latvijā un Zviedrijā

Pēc piedzimšanas ārsti Oļegam devuši vien pāris mēnešu, bet, kā pats smejas,

nu viņš visiem ir parādījis pīgu. Agrāk viņš atstājās lēnāk, tagad nekādu trūkumu arī "galvā" neesot. Veselība ir stabila, un viņam nav nepieciešama aprūpe, arī zāles nav jālieto. Stipras sāpes bijušas agrāk, kad audzis. Tajā periodā bija nepieciešama medikamentoza palīdzība, masāžas, arī īpašas fizikultūras nodarbības. Deformācija apdraudējusi sirds un plaušu funkcijas. Pūsis ticis atrādīts zviedru ārstiem, bet tie noplātījuši rokas, atzīstot, ka operācija ir nokavēta. To vajadzējis veikt līdz 14 gadu vecumam (tagad Oļegam ir otrās

grupas invaliditāte).

Zviedrijā Oļegs pirmo reizi līdz ar citiem bērniem nokļuva apmaiņas braucienā. Tādi agrāk notikuši bieži. Kad zēns pirmoreiz atgriezās no ārzemēm, tad bijis pavisam cits cilvēks – laimīgs, apgarots, stāsta Aijas kundze. Atvedis uz Latviju vairākas vārdnīcas un sācis mācīties zviedru valodu, un atkal, tāpat kā bērnībā, progresējis lieliem soļiem. Drīz vien valoda jau bija apgūta tādā līmenī, ka starpposmos starp ciemošanās reizēm Zviedrijā regulāri tika uzturēti telefoniski kontakti. Kad pabeidzis zviedru valodas kursus ārpus pansionāta, zēns ar krustvecāku palīdzību iestājās Zviedru Tautas skolā Vadstēnā. Skolu latviešu puisis pabeidza ar izcilību. Pēc tam Oļegs atgriezās Latvijā, kur Jūrmalas Profesionālajā vidusskolā izmācījās komerczinības un vēlāk iestājās Latvijas Universitātē grāmatvežos. Šogad Oļegs sācis mācības otrajā kursā un no maksas grupas "ierotējis budžeta grupā".

Gatavs tikties ar tēvu

Kāpēc Oļegs nepalika Zviedrijā? Šo jautājumu viņam nereti uzdodot daudzi. "Man pietika švešzemes, mājas tomēr paliek mājas," saka Oļegs. Oļegs, kā mājas viņš nupat ieguvis tiešā nozīmē. No īrētā dzīvokļa Pļavniekos pārcēlies uz vienistabas dzīvokli Imantā. "Varēju stāties rindā uz dzīvokļiem, bet neesmu maznodrošinātais, pelnīt varu pats – vasarā strādāju telefonkompānijā." Dzīvokli Oļegs iegādājies ar krustvecāku palīdzību. Pircis tuvāk savam vienīgajam zināmajam radniekam – māsīcai no mammas pusēs. Viņa pūsi atradusi sociālajā vietnē Facebook. "Nu vairs neesmu viens," saka Oļegs.

No māsīcas dabūjis zināt, ka māte sen kā mirusi ar vēzi. Dus, apglabāta Bolderājas kapsētā. "Es dažkārt viņu apciemoju, bet ne bieži, lai netraucētu mieru. Man nav aizvainojuma pret vecākiem. Kas bijis, tas bijis. Saprota, ka tik jauniem, uzzinot, ka viņu dēls ir ar defektiem, nervi neizturēja, un vienkāršāk bija mani atstāt. Esmu piedēvis, neesmu Dievs, lai kādu nosodītu," viņš saka (nāk prātā, ka parasti gan ir tieši otrādi – nespēju piedot ļaudis cenšas attaisnot, sakot – neesmu jau Dievs, lai to spētu).

Oļega tēvs esot dzīvs, bet vēl kautrējās satikt savu pamesto dēlu. Oļegs ir gatavs tikties, bet gaidīs, līdz to vēlēšies tēvs.

Sabiedrība no manis neko neiegūst. Ko esmu darījis?" Oļegs jautā pats sev. "Drīzāk esmu apgrūtinājums valstij, jo tā maksā par budžeta vietu universitātē un par braukšanu sabiedriskajā trans-

CEĻA MEKLĒTĀJU KLUBS „GULBJI”

Ceļa meklētāji, kas izvēlējušies saukties gulbju vārdā, dzīvo Latvijas ziemeļu pusē Rūjienas un Mazsalacas novadā. Lai gan šai pasaulē mēs ienākam kā „mazi, neglīti, pelēki pīlēni”, mēs tomēr varam izaugt par cēliem un baltiem gulbjiem. Mēs lūdzam Jēzu, lai Viņš atņem mūsu pelēkās, apraipītās drēbes, nomazgā mūs baltākus par sniegu, dāvina mums stiprus un baltus spārnus, kas spētu pacelties pāri šīs pasaules ūdeņiem un lidot uz apsolīto zemi. Mūsu pirmie divi gulbēni piedzima 2002. gadā, bet tad mums vēl nebija savas ligzdas – vietējā Ceļa meklētāju kluba. Lai gan nākošajos gados vēl pievienojās pa kādam gulbēnam, mūsu klubs izveidojās tikai 2005. gadā. Šie trīs sagatavošanās gadi apstiprina patiesību, ar kuru daudzi sastopas: nav viegli uzsākt kluba darbību. Ir vajadzīga ticība un pārliecība, lai, neņemot vērā grūtības, ietu uz priekšu. Un tieši ejot uz priekšu, mēs – gan skolotāji, gan bērni – esam piedzīvojuši tik daudz prieka, svētības, Dieva klātbūtni, Viņa spēku, žēlastību un brīnumus, ka šī ieguvuma dēļ ir vērts arī visgrūtāko ceļu mērot. Tāpēc jau mēs esam „ceļa meklētāji” jeb angļiskajā variantā „ceļa atradēji”. Tas ir ceļš pie Dieva – vissvarīgākais no visiem dzīves ceļiem.

Kas raksturīgs gulbjiem?

1. Draudzība un spēja aicināt līdzīdojumā. Sešu gadu laikā mums ir bijušas draudzības tikšanās 10 Ceļa meklētāju klubos. Tā kā mūsu direktore ir arī koordinatore vairākiem citiem klubiem, tad mēs kā komanda braucam un sniedzam prezentācijas, un vadām arī jauno ceļa meklētāju uzņemšanu citās pilsētās. Tādas tikšanās ir aizraujošas un vērtīgas, jo mēs iegūstam jaunus draugus un pavadām brīnišķīgu laiku kopā ar viņiem gan garīgajā programmā un dziesmās, gan arī sportā un spēlēs.
2. Uzticība savai ģimenei. Abas vietējās draudzes – Rūjienas

un Mazsalacas – ir īstās gulbju mājas. Te mēs tiekam ļoti ļoti mīlēti – par mums lūdz, rūpējas, priecājas, mūs ieraugot, nepārmet, ja kļūdāmies, ja neesam ilgi bijuši mājās, mūs saprot, mūs gaida. Vēl nekad neesam pieredzējuši, ka mēs nevarētu doties pat vistālākajā ceļā tāpēc, ka mums pašiem nav naudas. Šajā brīnišķīgajā ģimenē mums arī ir vislabākās „vecmāmiņas” pasaulē, kas galdu klāj ar visādiem gardumiem un pat gulbju tērpus prot darināt. Mēs, gulbji, arī mīlam savas mājas un darām, ko spējam, lai padarītu tās jaukas – sniedzam dažādus priekšnesumus gan ar dziesmām, gan drāmu, gan ar apsveikumiem, paštaisītām dāvaniņām, sagaidīšanu pie dievnama durvīm – cenšamies vairot prieku un labestību, ko paši tik bagātīgi saņemam.

Visādā ziņā mūsu kluba un vietējo draudžu savstarpējā sadarbība un attiecības ir ļoti labā kvalitātē. Mēs saprotam, cik ļoti vajadzīgi esam viens otram.

Kaut visās draudzēs būtu tādi Ceļa meklētāju klubi, un kaut visiem klubiem būtu tādas draudzes!

*Ivo Roderts
adventistu Liepājas
draudzes mācītājs*

IESPĒJAS JAUNIEM CILVĒKIEM

Draudze ir alternatīva visam pārējam, ko varam atrast sabiedrībā un pasaulē. Tā ir pievilcīga, garīgi orientēta sabiedrība, kas labprāt pieņem savā vidē tos, kuri meklē atbildes uz pašiem svarīgākajiem dzīves jautājumiem. Draudzei patiešām ir ko piedāvāt!

Pirmkārt, tas ir vēstījums no paša Universa Radītāja mums saprotamā veidā un formā. Es domāju Bībeli un ikvienam cilvēkam svarīgās atbildes uz eksistenciāli svarīgiem jautājumiem. Pastāv dažādās iespējas iepazīt šo unikālo grāmatu gan iknedēļas Bībeles studiju materiālos un sabatskolā, gan mazajās grupās, kuras pulcējas darbdienu vakaros.

Draudzē vienmēr ir daudzas kalpošanas iespējas un arī vajadzības. Katram Kristus sekotājam ir arī apsolītas Svētā Gara īpašās dāvanas, kuras pielietojot praksē, kā atalgojums tiek saņemts prieks un gandarījums, ko nekā citādi nerasnēsi. Par kalpošanas iespējām var interesēties pie draudzes jauniešu, misijas vai kalpošanas nodaļas vadītājiem.

Jauniem cilvēkiem patīk izaicinājumi, aktīvs dzīvesveids un sportiskas nodarbības. Ja pašreiz nekas tāds draudzē nenotiek, vari nākt ar ierosinājumiem un mēģināt noorganizēt šādas aktivitātes.

Svarīgi, lai draudzē pastāvīgi būtu pasākumi, uz kuriem varētu uzaicināt savus draugus, kuriem par kristietību pagaidām ir visai neskaidri priekšstati. Tie ir „Draugu vakari”, labdarības pasākumi (bērnu namos vienmēr gaida jaunos draugus), apkārtnes sakopšanas un labiekārtošanas talkas, pārgājieni, Bībeles un sporta dienas, nometnes utt. Iespēju ir bezgala daudz, svarīgākais ir degsme un vēlēšanās iesaistīties, palīdzēt, atbalstīt un, protams, ierosināt kaut ko jaunu, un mēģināt kopā ar draugiem arī noorganizēt.

Vienmēr īpaši gaidīti ir jauniešu dievkalpojumi, jo tās ir jaunas iespējas izdarīt un pateikt zināmas lietas nedaudz atšķirīgi. Tā iegūsim jaunu pieredzi, kas veidotājiem un dalībniekiem noteikti noderēs turpmāk.

Taču pats svarīgākais laikiem ir fakts, ka mūsu ikdienas dzīve stāsta par mūsu Kungu daudz tiešāk un skaļāk, nekā evaņģēlistu uzstāšanās vai svētrunas.

Tā kā no Dieva mēs saņemam „gribēšanu un varēšanu”, tad neaizmirsīsim lūgšanas gan vienatnē, gan kopā ar draugiem, gan draudzes lūgšanu vakaros.

Atceries, Tu esi Dievam ļoti dārgs un īpašs! Tev ir ļoti svarīga vieta Dieva varenajos plānos! Meklē, un Viņš tev palīdzēs atrast prieku sirdij un gandarījumu dvēselei.

Lai jaunais gads atnes labas pārmaiņas!

JĒZUS IR TIK DAUDZ KAS!

Tētis: Krū, tu nu gan esi varens palīgs! Mamma, paskaties cik skaistu pastkastīti tavs dēls uzmeistarojis!

Mamma: Jā, tiešām laba. Tu, Krū, esi īsts meistars!

Krā: Meistars varbūt, bet viņš ir arī izcils matemātiķis! Vakar Krū man palīdzēja rēķināt matemātikas uzdevumus. Man bija jāsaskaita tik daudz zīļu un kastaņu! Vienai būtu bijis grūti un ilgi, bet Krū to izdarīja fiksi un ātri.

Mamma: Nu, ja tā – pateikšu jums noslēpumu – Krū ir arī lielisks kulinārs! Atcerieties tās gardās drupaču plātsmaizītes?

Krā: Kurš tad kaut ko tik garšīgu var aizmirst!

Mamma: Nu, lūk, tās pagatavoja Krū!

Krū: Paga, paga, stop, mīļie! Es te kaut ko drusciņ nesaprotu! Vai jūs paši maz arī

saprotat, ko te tagad vispār runājat? Kā gan es – viens pats putna bērns – varu būt gan varens palīgs, gan īsts meistars, gan izcils matemātiķis un vēl arī kulinārs!? Esiet taču prātīgi! Kā lai es tagad saprotu, kas tad īsti es esmu?

Vēl nesen tu, mamma, teici, ka es esot liels palaidnis, kad biju izplēsis lapu no tavas pavāgrāmatas. Un tu, Krā, mani nosauci par slinkummaisu, kad nepalīdzēju tev sakārtot izmētātās mantas. Tu, tēt, savukārt teici, ka es esot nevaldāms trokšņu taisītājs, kad pavisam klusiņām pie sevis noķercu

jauno, vārnu korī iemācīto dziesmiņu.

Jums, mana mīļā ģimene, būs reizi pa visām reizēm jāizšķiras, kas tad īsti es esmu! Tik daudz kas es – viens pats putns – nevaru būt!

Mamma: Krū, patiesībā tas nemaz nav tik sarežģīti. Pamatu pamatos tu esi mūsu mīlais dēls un brālis, vārnēns Krū, un izcila DIEVA radība.

Krū: Nu, re – vēl četras lietas klāt – dēls, brālis, vārnēns un radība! Mīļie, man vienam tas ir par daudz!

Tētis: Krū, viss ir atkarīgs no tā, kā tu dzīvo, ko dari. DIEVS nevienam nav radījis kā robotu, kas bez domāšanas dara tikai kaut ko vienu, piemēram, ražo pastkastītes vai visu mūžu cep kūkas. Katrs ir apdāvināts ar talantiem un ar spēju izšķirties,

kā aizpildīt savu laiku. Tas, ko tu dari, dažkārt liecina par to, kas tu esi.

Krā: Un tu, Krū, tāpat kā ikviens spēj būt tik dažāds, vai ne, mamma?

Mamma: Ja reiz esam sākuši par to runāt, tad varu jums pastāstīt ko ļoti interesantu. JĒZUS arī DIEVA Vārdā ir nosaukts ļoti dažādi. Un katrs no tiem atnes varenas svētības.

Krū: Interesanti gan, vai tiešām JĒZUM bija tikpat daudz šo apzīmējumu, cik jūs man sadevāt vienā dienā?

Mamma: Jā, šajā gadā mēs tiešām to pētīsim un skaidrosim arī lappusītes lasītājiem. Krū: Jā, būs interesanti uzzināt, kā Jēzus zināja, kas Viņš īsti bija un ko tas nozīmē.

Līva Priediņa
adventistu Valmieras
draudze

Kopā līdz MŪŽĪBAI

Vēsma un Viktors Geides daudzu cilvēku sirdīs ir atstājuši Dieva mīlestības nospiedumus, daudzus veduši pie patiesības atziņas un daudziem jo daudziem bijuši kā piemērs, kuru atdarināt un no kuriem mācīties. Tas viss ir pateicoties Dieva žēlastībai un tam, ka Kristus ik dienas ir viņu dzīves centrā!

2012. gada 1. janvārī apritēja 50 gadi kopš Vēsma un Viktors slēdza mīlestības derību viens ar otru. Mācītājs Aldis Zēmele, Valmieras draudzē sveicot viņus, sacīja: „Zelts ir vērtība. Tā ir vērtība, kas nenāk viegli, tā prasa lielu darbu un pūles. Piecdesmit gadi – zelta kāzu jubileja!”

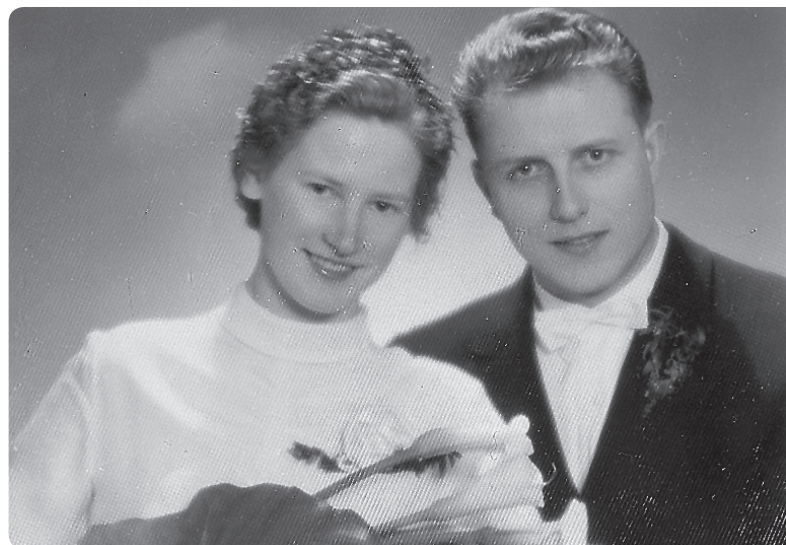
Pirms dažiem gadiem man bija iespēja dzirdēt Valmieras draudzē Viktora sarakstīto dzejoli, kuru viņš bija veltījis savai mīļotajai sievai. Lai gan dzejoļa vārdus precīzi neatceros, tad sajūta par to ir palikusi spilgtā atmiņā. Tajā tika izteikta kāda doma par Vēsmiņu: „Tu neesi mana vētra, Tu esi mana Vēsma.” Šie vārdi pasaka daudz par maigumu un siltumu, ko Dievs ir dāvējis.

Viņi ir gājuši cauri dažādām kausējamām krāsniņām, bet vienmēr gājuši kopā – kopā viens ar otru un ar mūsu dārgo Pestītāju.

Toreiz un tagad

1962. gada 1. janvārī Valmieras baznīcā notika Vēsma un Viktora laulības, šogad pēc piecdesmit gadiem tepat Valmierā atcerējāmies šo svarīgo notikumu. Vairākiem no Vēsma un Viktora mīļajiem kāzas ir notikušas tieši šajā baznīcā. Tā tas bija viņu dēlam Ziedonim ar sievu Ilzi un mazmeitai Anetei ar vīru Miku. Aneti ar Miku laulāja Viktors. Tas šim pasāku-

mam piešķīra vēl īpašāku nozīmi un noskaņu. Tajā tālajā un sirdī tik tuvajā 1962. gada 1. janvāra dienā bija ļoti līdzīgi laika apstākļi šī gada 31. decembra dienai – visapkārt bija zaļi lauki, slapjums un ne miņas no sniega, bet tāpat kā šī gada 31. decembra pēcpusdienā, arī 1962. gada 1. janvārī no debesīm pēkšņi sāka krist lielas, pūkainas sniegpārslas,

padarot visu tik balti skaistu. Mūsu Dievs ir tik tuvu! Pirms šīm sabata svinībām Vēsmas un Viktora mīļie un tu-vākie bija sarīkojuši viņiem skaistus mirkļus viesu namā „Rāceņi”, kas atrodas netālu no Valmieras. Kad abi ieradās viesu namā, viņus sagaidot, tika nodziedāta dziesma „Dieva svētība lai katru dien”. Visiem bija asaras acīs. Vakara gaitā abiem un arī pārējiem tika uzdoti dažāda veida jautājumi gan par radiem, gan par mūziku, par automašīnām (tur daudz un dažādi smieklīgi pagātnes stāsti), par dārzniecību/mežniecību, kas abiem ir mīļas tēmas. Mazmeitiņa Anete stāsta, ka klātesošie daudz ko jaunu uzzināja un arī no sirds izsmējās. Vēl jāpiebilst, ka bērni un mazbērni viesu namā uz svinībām bija sagādājuši Vēsmai baltās kalla lilijas – ziedus, kādi viņai bija rokās laulību dienā pirms 50 gadiem.

Atmiņas draudzē

31. decembra sabata pēcpusdienā pulcējāmies Valmieras draudzē, lai slavētu Dievu par visu Viņa vadību Vēsmas un Viktora dzīvē. Iesākām vakaru ar „pagātnes bildēm” no Vēsmas un Viktora laulību dienas, kā arī citiem notikumiem. Zālē esošajiem tika dots uzdevums censties atminēt, kurš ir kurš senajās bildēs – tas zāli vareni uzjautrināja. Visi kopā dziedājām slavas dziesmas no Kokļu skaņām.

Vakara gaitā turpinājās atmiņu stāsti un viesu novēlējumi. Īpaši palicis atmiņā Agra Bērziņa novēlējums: „VAIRĀK ATPŪSTIES!” Viktors un Vēsma vienmēr ir skrējienā un bieži trūkst vajadzīgās atpūtas. Tajā brīdī, kad Agris runāja par atpūtu, zālē izskanēja skaļš „ĀMEN!” no dēla Dzintara puses – viņš smējās, ka, ja neklausu ģimenei, tad varbūt klausīs Agri.

Bija jauki muzikālie sveicieni gan no Valmieras vīru kvarteta, gan dēlu uzstāšanās. Pārsteigums bija Valmieras veselības klubiņa dažu biedru ierašanās – tas abiem jubilāriem it īpaši daudz nozīmēja! Klubiņa dalībnieki stāstīja, ka nekad nav ko tik sirsnīgu pieredzējuši – un cik jauki bija tādā veidā pavadīt Jaunā Gada vakaru.

Kalpošana

Vēsma ar Viktoru šobrīd ļoti aktīvi darbojas veselības kalpošanā visā Latvijā un Valmieras veselības klubā „Jauns sākums”. Vēsmai Dievs dāvājis īpašu ēdienu gatavošanas dāvanu. Viņu mājās ikviens jutīsies sirsnīgi un silti uzņemts, un gardi pacienāts. Šo dāvanu Viktors bauda ik dienas, un vienmēr ir ļoti pateicīgs par sievas pavārprasmī. Vēsma un

Viktors jau deviņus gadus ir vegāni (nelieto uzturā dzīvnieku izcelsmes produktus), tādā veidā savā cienījamā vecumā abi ir enerģijas pilni un veselīgi. Vēsma bieži ciemiņiem saka: „Kur jums jāsteidzas? Es ātri uztaisīšu vakariņas. Tu, Vicīt, parunājies, un es kaut ko pagatavošu.” Un tad top brīnumi! Vēl Vēsma ar Viktoru ļoti dedzīgi kalpo Zilākalna draudzē, kur par viņu ierašanos priecājas un ir pateicīgi ikviens liels un mazais.

Viktors draudzē kalpo no 1968. gada, ordinēts par mācītāju 1983. gadā. Vairāk nekā divdesmit gadus darbojies dažādās Latvijas draudzēs. Viņi ir bijuši Valmierā, Talsos, Valdemārpilī, Kandavā, Tukumā, Jēkabpilī, Jelgavā, Cēsīs, Daugavpilī, Rīgā, un nu jau viņi ir atpakaļ Valmierā! Viktors saka, ka sirdij tuvākā vieta, protams, Valmiera – jo turpat viņš nodzīvoja arī savus pirmos 28 gadus pirms laulībām ar Vēsmu, un kopējais ceļš ar Vēsmu iesākās te.

Protams, gandrīz visi zina, ka daudzus gadus Viktors bija Latvijas draudžu savienības vadītājs Adventistu Baznīcā.

Vēsma un Viktors ir ļoti gaidīti runātāji arī Latvijas Kristīgajā radio, kur katru sestdienas rītu plkst. 8:00 skan raidījums „Adventistu vispasaules radio”. Vēsmas dziļi izjustie stāsti ir stiprinoši gan lielam, gan mazam, un Viktora sniegtā gaisma no Dieva Vārda ved tuvāk Kristum.

Mazmeita Kristiāna par saviem vecvecākiem saka patiesus vārdus: „Neskatoties uz burzmu, Omīte ievēros cilvēkus, kuriem vajag ar kādu parunāt vai kam vajadzīgs kāds iedrošinājums. Viņa nebūs pārāk aizņemta, lai veltītu laiku ilgām sarunām ar bērniem un mazbērniem; nepalaidīs garām iespēju kādam ko labu pateikt vai iedot, lai atvieglotu otra nastas. Cītu rūpes netiek palaistas garām, un viņa no sirds centīsies atrast veidu, kā nesavtīgi palīdzēt otram. Līdzīgi kā Omīte, Lītiņi arī atradīs laiku otram veltīt nedalītu uzmanību.”

Vēsma un Viktors 1993. gadā.

Piedzīvojumi ar Dievu

Vēsma un Viktors pazīst savu Dievu, mīl savu Kungu un ir gatavi sekot Viņam, lai kur tas arī būtu. Katrā Viktora svētrunā ikviens varēs dzirdēt gan lielu mīlestības un sirsnības vēsti, gan skaidru, dziļu un nelokāmu Dieva Vārda patiesības vēsti. Viņi ar karstām lūgšanām uz ceļiem vienmēr ir lūguši Jēzum palīdzību it visā – vai tas būtu sabata jautājums savā, bērnu, mazbērnu vai ikviena draudzes locekļa dzīvē, vai tie būtu lieli izaicinājumi veselības ziņā vai spēcīgi sātana uzbrukumi dažādām kalpošanām – viņi ir saņēmuši varenas Dieva atbildes uz lūgšanām.

Kad Vēsma mācījās trešajā klasē, kādā piektdienā mājās pie vecākiem atnāca divas sievietes un pastāstīja, ka izpildkomitejā sēdē runāts, ka beidzot lietai ir jāpieliek punkts. „Cik ilgi tā var! Bērni neattaisnoti kavē mācības! Tika pieņemts lēmums: ja nākošajā sestdienā viņi nebūs skolā, tad bērnus atņems vecākiem un ieliks internātskolā.” Vēlāk tika runāts arī par vecāku tiesību atņemšanu, ja nekas nemainīsies.

Tajā piektdienas vakarā Vēsma tētis to pastāstīja sapulcē lūgšanas stundā draudzes locekļiem, kas bija atnākuši. Visi sabatā gavēja un lūdza, arī Vēsma ar savu brāli gavēja, lai gan bija vēl pavisam mazi. Vēsma vecāki jautāja viņai un brālim: „Ko jūs darīsiet? Varbūt iesit uz skolu?” Vēsma stāsta, ka tajā brīdī viņai nemaz nebija tāda doma: „Jocīgs jautājums! Vai iet uz skolu vai neiet, tas ir pilnīgi kaut kas neizprotams. Sabats ir sabats. Sabatā uz skolu es neeju.”

Tā pagāja sabata diena, un pirmdien, kad viņa aizgāja uz skolu, klases audzinātāja viņu pasauca un sacīja: „Vēsma, zini, sestdien no rīta zvanīja no izpildkomitejas un jautāja, vai tu esi skolā. Es viņiem atbildēju: „Mums deviņos sākās stundas. Vēl jau nav deviņi, viņa vēl var atnākt.” Viņi trīs reizes zvanīja, un visas trīs reizes bija pirms deviņiem, un

Kāzu dienā 1962. g. No kreisās: mazais Egīls Geide, Viktora mamma Elīza Geide, Vēsma tēvs Jānis Lapa, Jānis Geide, Modris Lapa, Vēsma māte Klāra Lapa. Vidū Vēsma un Viktors.

pēc deviņiem vairs nebija neviena zvana.”

Vēsma stāsta: „Dievs noteikti nolika kādu citu problēmu viņiem, daudz lielāku, un viņi aizmirsa par mums. Tā tur viss beidzās. Sabats – tas ir Dieva jautājums, Viņš to dienu ir iecēlis, un Viņš nokārtos visu, es Viņam uzticos.”

Bērni

Bērni ir Tā Kunga svētība, un Vēsmai ar Viktoru Dievs ir dāvājis trīs brīnišķīgus dēlus – Modri, Ziedoni un Dzintaru, kā arī astoņus dārgus mazbērnus. Viktora mīļvārdiņš, kurā viņu uzrunā Vēsma un citi mīļie, ir Vicītis, mazmeitiņa Kristiāna viņu dēvē par Litiī, savukārt Vēsma gandrīz vienmēr tiek saukta par Vēsmiņu. Mazmeitiņa Kristiāna par mīļajiem vecvecākiem saka: „Man vienmēr ir šķitis pārsteidzoši, ka lai gan omītei un Litiī mūždien daudz kas darāms, daudz atbildību, viņi tomēr atrod laiku pievērst uzmanību viens otram.”

Dēls Ziedonis atceras, ka bērnībā bija jāveic dažādi darbi un pienākumi, piemēram, jāskalda malka, jāravē, kas traki nepatika, jālasa ogas gan mājās, gan kolhozā, arī citi sīki darbiņi. Dzīvojot Kandavā, vasarā tēvs veda ar motorolleru vecākos brāļus uz Pūri lasīt ogas. Tā kā tas bija visai apni-

Vēsma un Viktors kopā ar plašo bērnu, mazbērnu un radu saimi 2011. g. 31. decembrī Valmieras dievnāmā.

cīgs darbs, brāļi izdomāja interesantākas nodarbes, ko abi arī realizēja – viņi pēc pirmās kastītes pielasīšanas devās vizināties ar kravas mašīnām, kuras netālu veda granti no karjera uz Kandavu, un šoferi labprāt pavizināja abus „strādniekus”. Lai algas dienā neizskatītos, ka nopelnīts tik maz, viņi no savām krājkasītēm pielika klāt nopelnītajai algai.

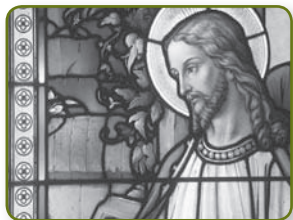
Dzīvesprieks un humors

Gudrais Salamans saka, ka „priecīga sirds dziedina vainas”, ka „līksma sirds dara līksmu arī vaigu” un ka „laba noskaņa rada ik dienas patīkamu labsajūtu”. Šos pantus savā dzīvē pielieto Viktors, jo, šķiet, ikviens, kurš nonācis ar Geides ģimeni saskarē, jau pirmajās minūtēs iepazīst Viktora īpašo humora izjūtu. Tā ir Dieva dāvana, jo tik bieži palīdz gan komunicējot ar citiem cilvēkiem, gan spriedzes un satraukuma brīžus padara daudz mierīgākus. Lai arī cik ļoti Vēsma un Viktors ir iepazīnuši viens otru un saauguši kā viens vesels, tomēr vēl joprojām Viktors ar savu spēju jokot pārsteidzot Vēsma, kura Viktora teikto bieži vien ir uztvērusi pilnīgi nopietni.

Arī Vēsmai piemīt gaiša humora izjūta, kas izskanēja 31. decembra pēcpusdienas pasākumā, kad Viktors savas sirsnīgās runas beigās sacīja: „Es būtu gatavs nodzīvot kopā ar Vēsmiņu vēl 50 gadus.” Uz ko Vēsma ar smaidu atbildēja: „Tikai 50?” Pēc kā Viktors apsoliņās: „Līdz mūžībai!”

Citu konfesiju ziņas

Kristietība – visizplatītākā

Trešā daļa pasaules iedzīvotāju – 2,18 miljardi cilvēku – ir kristieši, publicētajā Pjū izpētes centra pētījumā konstatējuši ASV zinātnieki.

Kristieši mūsdienās sastāda tikpat lielu pasaules iedzīvotāju daļu kā pirms 100 ga-

diem, tomēr, ja 1910. gadā divas trešdaļas kristiešu bija Eiropā, tad tagad šī reliģija ir plaši izplatīta arī citās pasaulē.

Pasaulē lielākais kristiešu skaits ir ASV, Brazīlijā un Meksikā, savukārt Krievija, Filipīnas un Nigērija ieņem līderpozīcijas attiecīgi Eiropā, Āzijas Klusā okeāna reģionā un Āfrikā.

“Kristietība šodien atšķirībā no situācijas pirms gadsimta patiešām ir globāla ticība,” teikts pētījuma “Globālā kristietība” ievadā.

Puse kristiešu ir katoļi, 36,7% – protestanti, bet 11,9% – pareizticīgie. Teju 37% kristiešu dzīvo Amerikā, 26% – Eiropā, 23,6% – Aizsahāras Āfrikā, bet 13,1% Āzijā un Klusā okeāna reģionā. Tikai 0,6% dzīvo Tuvajos Austrumos un Ziemeļāfrikā.

Reliģija skolā

Ieviešot valsts galvojuma jeb vaučeru sistēmu, ticības mācību varēs mācīt skolās, kurās lielākā daļa vecāku to uzskatīs par nepieciešamu, šādu viedokli paudis izglītības un zinātnes ministrs

Roberts Ķīlis. Garīgo lietu padomes sēdē Reliģisko savienību (Baznīcu) pārstāvji ierosināja kristīgās ticības mācību pasniegt skolās arī pēc 3. klases. Padome aicināja šo priekšlikumu līdz nākamajai sēdei izvērtēt Izglītības un zinātnes ministrijai (IZM).

“Tā kā Latvijā baznīca un valsts ir pilnībā nošķirtas institūcijas, tad uzskatu, ka tiesības izvēlēties savu un savu bērnu reliģisko piederību ir katra cilvēka un vecāku privāts jautājums. Valstij nav jāiejaucas, un tai nevajadzētu skolu saturā likt apgūt vienas reliģijas ticības mācību. Šī jautājuma pilnīgs risinājums būtu IZM piedāvātā valsts galvojuma jeb vaučeru sistēma, kas paredzēs skolām lielāku brīvību lemt par savu saturu. Tādējādi ticības mācība būs pilnībā iespējama un pasniedzama skolās, kurās lielākā daļa bērnu vecāku to uzskatīs par nepieciešamu,” sacīja Ķīlis.

Ministrs uzsvēra, ka reliģijai jābūt cilvēku privātai izvēlei, šajā jautājumā valstij nav tiesību lemt viņu vietā.

Patlaban pamatzglītības programmās 1.-3. klasē pēc vecāku izvēles izglītojamie apgūst ētiku vai kristīgo mācību. Kristīgās ticības mācību māca pēc IZM apstiprinātas mācību programmas evaņģēliski luteriskās, Romas katoļu, pareizticīgo, vecticībnieku, baptistu, metodistu un septītās dienas adventistu konfesiju pedagogi.

Vardarbība Nigērijā

Satraucošas ziņas tiek saņemtas no Nigērijas. Tur gada nogalē sākusies vardarbība pret kristiešiem. Nigērijas prezidents bija spiests sasaukt valsts drošības dienestu vadītāju sanākumi, lai apspriestu vei-

odus, kā pielikt punktu asiņainajai vardarbībai.

Uzbrukumos, kuros tiek vainota islāmistu radikāļu organizācija “Boko Haram”, Ziemassvētku dienā Nigērijā tika nogalināti vismaz 40 cilvēki, vairums no viņiem pie Svētās Terēzas baznīcas Madalā.

Savukārt Adventa laikā vardarbība uzliesmoja Damaturu, kurā, pēc policijas un cilvēktiesību aizstāvju sniegtās informācijas, varētu būt gājuši bojā līdz pat 100 cilvēkiem. Bet savas mājas Damaturu bijuši spiesti pamest ap 90 000 cilvēku.

Pēc šiem asiņainajiem uzbrukumiem policija nonākusi kritiķu krustugunīs. Policijas priekšnieks Hafīzs Ringims aizstāv tiesībsargājošo iestāžu rīcību un norāda, ka, pateicoties veiktajiem arestiem, novērsti daudz nopietnāki uzbrukumi.

“Pēc manām domām, šie cilvēki ir kaujinieki, un mums, sadarbojoties ar sabiedrību, ir jāgūst spēcīgi pierādījumi, lai varētu piekļūt šo cilvēku līderiem, kungiem un organizatoriem,” sacīja Ringims.

Tikmēr Nigērijas kristiešu līderi paziņojuši, ka nav citas iespējas kā vien atbildēt uz turpmākajiem uzbrukumiem viņu kopienai, ja varasiestādes nespēs atrisināt samilzušo problēmu.

Pasaules Jauniešu dienas Rīgā?

Garīgo lietu padome ir nolēmusi atbalstīt Pasaules Jauniešu dienu (Romas Katoļu Baznīca) organizēšanu Latvijā 2015. gada augustā. Oficiālais pieteikums šādu dienu organizēšanai būs jāiesniedz Vatikānam, tāpēc jautājums par Jauniešu dienu organizēšanu Lat-

vijā vēl būs jāsaka valdībai.

Pasaules Jauniešu dienu tradīcijas iniciators ir Jānis Pāvils II, kura vadībā pirmās Jauniešu dienas notika Romā 1984. gadā. Tā ir iespēja jauniešiem no visiem pasaules kontinentiem iepazīt valsti, tās nacionālās kultūras mantojumu, savstarpēji tikties, kā arī piedalīties pasākumos, kurus vada Romas Katoļu baznīcas pāvests. Jauniešu dienās piedalās aptuveni viens miljons dalībnieku.

Līdz šim Pasaules Jauniešu dienas ir notikušas reizi divos līdz trīs gados – vienu reizi Eiropā, bet otru – ārpus Eiropas. Pagājušajā gadā pasākums notika Madridē no 16. līdz 22. augustam, bet nākamās paredzētas 2013. gadā Riodežaneiro.

Garīgo lietu padomes sēdi vadīja padomes priekšsēdētājs Ministru prezidents Valdis Dombrovskis, sēdē piedalījās tieslietu ministrs Gaidis Bērziņš, IZM un Ārlietu ministrijas speciālisti, kā arī reliģisko organizāciju pārstāvji.

IZNĀKUSI JAUNA GRĀMATA

Pazīstamā adventistu mācītāja un evaņģēlista Dvaita Nelsona 2011. gadā sarakstītā grāmata “Izredzētie” veidota kā garīgi lasījumi katrai dienai. Grāmata rakstīta modernā valodā un sniegs lasītājam iedrošinājumu ikdienā. Katra lasījuma beigās atrodamas Bībeles lasīšanas plāna rakstvietas. Tām sekojot, gada laikā būs izlasīta visa Bībele!

“Šī jaunā grāmata nav aicinājums uz steidzīgu rīta svētbrīža pauzi, bet drīzāk mudinājums doties dziļāk sadraudzībā ar Dievu, kurš tevi aicina. Ja tu ik dienas īstenosi dzīvē to, par ko tajā runāts, tu vairs nekad nebūsi tas, kas biji līdz šim.”

(Dvaita Nelsons)